

## پیدایش

۱

### شروع خلک جهان

۱ آ اول، خدا به آسمن و زمین خلک ایکه. ۲ زمین شکلی اینتهه و خالی هسته و تریکی رو هوه؛ روح خدا رو هوه حرکت شکه.

۳ خدا ایگو: «روشنایی بشت،» و روشنایی بو. ۴ خدا ایدی که روشنایی خاشن. خدا روشنایی ا تریکی جدا ایکه. ۵ خدا به روشنایی 'روز' و به تریکی 'شو' نم اینوشت. شو بو و صبح بو، روز اول.

۶ خدا ایگو: «یه فلک میون هوه بشت، و به هوه آ هوه جدا بکن.» ۷ خدا فلک درست ایکه و هوه زیر فلک آ هوه بالای فلک جدا ایکه. و ایطو بو. ۸ خدا نم فلک آسمن اینوشت. شو بو و صبح بو، روز دوم.

۹ خدا ایگو: «هوه زیر آسمن توی یه جا با هم جمع بشن و خشکی معلوم بشت.» و ایطو بو. ۱۰ خدا نم خشکی 'زمین' و نم هوه که با هم جمع بو درن 'دیریا' اینوشت. خدا ایدی که خاشن. ۱۱ خدا ایگو: «زمین همه نوع گیاه سوز بکن، گیاهوی که دنه آدن، و درختوی میوه اپی که تخمی توو میوه هوشن هرتی طبک نوع خوش، رو زمین.» و ایطو بو. ۱۲ زمین همه نوع گیاه سوز ایکه، گیاهوی که طبک نوع خوش دنه شادا و درختوی که طبک نوع خوش میوه دنه دار شادا. خدا ایدی که خاشن. ۱۳ شو بو و صبح بو، روز سوم.

۱۴ خدا ایگو: «توو فلک آسمن چراغوی بشن که روز آ شو جدا بکن، تا نشونه هوهی به فصل، روز و سال بشن، ۱۵ توی فلک آسمن چراغ بشن تا به زمین نور هادن.» و ایطو بو. ۱۶ خدا دو تا چراغ گپ درست ایکه، چراغ گپته بی

ای که به روز حکمرانی بگن و چراغ کوچکتیه بی ای که به شو حکمرانی بگن. خدا استاله هم درست ایکه. ۱۷ خدا به اش توی فلک آسمن اینها تا به زمین نور هادن، ۱۸ به روز و به شو حکمرانی بگن و روشنائی آتريکی جدا بگن. خدا ایدی که خاشن. ۱۹ شو بو و صُحب بو، روز چهارم.

۲۰ خدا ایگو: «هُوَ آ جِنَاوَرُوی زِيَادِي پُر بَیْشَت و پَرَنَدَنُن، بالای زمین توی فلک آسمن پرواز بگن.» ۲۱ پ خدا جِنَاوَرُوی گپ دیریا و همه جِنَاوَرُوی که حرکت اگن و هُو پُر اگنن طِبِكِ نوع خوش، و همه پَرَنَدَنُوی بالدار طِبِكِ نوع خوش خَلک ایکه. خدا ایدی که خاشن. ۲۲ خدا به اش برکت ایدا و ایگو: «چوک اگنی و زیاد بَشین و هُوِي دیریا هُو پُر بگنن، پَرَنَدَنُن هم روی زمین زیاد بَشن.» ۲۳ شو بو و صُحب بو، روز پنجم.

۲۴ خدا ایگو: «زمین، به جُنْدَارُ طِبِكِ نوع خوش بیاره. به حیونوی اهلی، خزنده هو و جِنَاوَرُوی وحشی زمين، طِبِكِ نوع خوش.» و ایطو بو. ۲۵ خدا به جِنَاوَرُوی وحشی زمين طِبِكِ نوع خوش، به حیونوی اهلی طِبِكِ نوع خوش، و به همه خزنده هو طِبِكِ نوع خوش درست ایکه. خدا ایدی که خاشن.

۲۶ آغایه خدا ایگو: «به انسان به شکل و شمایل خوم و شبیه خوم درست بگنیم. اُ به مئیوی دیریا، به پَرَنَدَنُن آسمن، به حیونوی اهلی، به تمم زمین و به تمم خزندئوی که روی زمین آخرن، حکمرانی بگن.»

۲۷ پ خدا به انسان به شکل و شمایل خوش خَلک ایکه،

به اُ به شکل و شمایل خدا خَلک ایکه؛

به اش مرد و زن خَلک ایکه.

۲۸ خدا به اش برکت ایدا. خدا به اش ایگو: «چوک اگنی و زیاد بَشین و زمين پُر بگنن و به زمين زیر قَرْمَن خوت بیارین. به مئیوی دیریا و به پَرَنَدَنُن آسمن و به همه جِنْدَارُوی که روی زمین حرکت اگن، حکمرانی بگنن.» ۲۹ و خدا ایگو:

«رو زمین به تمم، همه گیاهونی که دَنه ایشه و همه درختونی که میوهش دَنه دارن، بهت امدادن تا خوراک بی خواردن تَبَشَت. ۳۰ به همه جِنَاوَرُوی وحشی روی زمین، به همه پَرَنَدَنُن آسمن، به همه خزندن روی زمین، یعنی به هرچه که جن ایشه، همه نوع گیاهن سورُ به خواردن بهش امدادن.» و ایطو بو. ۳۱ خدا به همه چیزوی که درست ایکرده نگاه ایکه و ایدی که خیلی خاشن.

شو بو و صُحب بو، روز ششم.

۱ و ایطو، خَلکِ آسْمُنْ و زمین و هرچه که توش تَمْمْ بو. ۲ و خدا توو روز هفتم، کارخو که آنجُم ایداده تَمْمْ اییکه؛ توو روز هفتم ا همه کارخو که آنجُم ایداده دَس اییکشی و استراحت اییکه. ۳ پ خدا روز هفتم برکت ایدا و به ا تقدیس اییکه، چونکه توی ایی روز خدا ا همه کارخو که خَلک اییکرده و ایساخته، دَس اییکشی و استراحت اییکه. ۴ ایی هسته چیچکای آسْمُنْ و زمین وقتی که خَلک بوَدَن، توی ا روزی که خداوند خدا زمین و آسْمُنْ درست اییکه.

### خَلکِ آدَم و حَوا

۵ هِنوزا روز زمین هیچ بوته کِشت و زَرعی نَهستَه و هیچ گیاه کِشت و زَرعی هم هِنوزا سوز نبوده، چون خداوند خدا هِنو روی زمین بارون اینباریده و هیچ انسانی نَهستَه تا روی زمین کِشت و کار بُکن. ۶ ا زمین بخارِ هُو دَرشَهند و به تَمْمْ روی زمین سیر ا هُو شَیکه. ۷ ا غایه خداوند خدا به آدَم ا خاک زمین شکل ایدا و توو بینیش نفس زندگی هُف ایدا و آدَم یه موجود زنده بو.

۸ خداوند خدا یه باغ طَره شرق، توی عَدَن درست اییکه و به آدَم که به ا شکل ایداده ا جا ایناها. ۹ خداوند خدا همه نوع درخت که جُن و پِی خوراک خُب روی زمین سوز اییکه. درخت زندگی وسط باغ و هَمیطو درخت شناخت خُب و بد هم ا جا هستَه.

۱۰ ا عَدَن یه روخنَه دَرشَهند تا به باغ هُو هاده و ا ا جا بَش شَبو و چهارتا روخنَه شَبو. ۱۱ نِم روخنَه اول فیشونین که تَمْمْ سرزمین حویله ئو که توش طلا هستین، دور آرنت. ۱۲ طلای ا سرزمین خُبین، ا جا سنگ عقیق و روغنی که بوش خاشین هم هستین. ۱۳ نِم روخنَه دوَم جیحونین که تَمْمْ سرزمین کوش دور آرنت. ۱۴ نِم روخنَه سوَم دِجله آن که توی شرق آشور جُراین. روخنَه چهارم فُرَاین.

۱۵ خداوند خدا به آدَم ایسی و به ا توی باغ عَدَن اینها تا ا جا کار بُکن و ا باغ نگه داری بُکن. ۱۶ خداوند خدا به آدَم قَرْمَن ایدا و ایگو: «تو اتونی ا همه درختن باغ بُوخواری؛ ۱۷ ولی ا درخت شناخت خُب و بد نباید بُوخواری، چون روزی که ا بُوخواری حتما امیری.»

۱۸ بعد خداوند خدا ایگو: «خُب نَن که آدَم تنها بَشت پ یه یآوری که مناسبی بَشت پی ا درست اکنم.» ۱۹ خداوند خدا همه جِناوروی وحشی زمین و همه پَرندَنن آسْمُنْ رو که ا خاک شِکِلِش ایداده پهلوی آدَم ایوا تا بیگینه که آدَم

رو اَشُ چه نُمی آنوسِه، آدم رو هر جُندار هر نُمی که اینوشت، هَم نُمی بو. ۲۰ پ آدم رو همه حیونوی اهلی و پَرندَننِ آسَمُن و همه جِناوروی وحشی زمین نَم ایناها؛ ولی یاور مناسبی به آدم پیدا نَبو. ۲۱ اُغایه خداوند خدا به آدم خُو عمیق اییکه و هَم مُوک که آدم خوافته یه تا آ دِرَنگُش اییسی و جای اُ با گوشت پُر اییکه. ۲۲ اُغایه خداوند خدا اَ هَم دِرَنگ که آ آدم ایسیده، زن ایساخت و به اُ پهلوی آدم ایوا. ۲۳ آدم ایگو:

«حالا این اُستوخنی اُستوخنم،

و گوشتی اُگوشتُم؛

اُ نُمی زن اِن،

چون که اُ مرد گِفته بو.»

۲۴ به خاطر همی مرد اَبَپ و مُم خو جدا اَبو و به زُن خو اَپیونده و اَشُ یک تَن اَبَن. ۲۵ آدم و زنی دو تاش لُخت هَسترن و شَرم سَناکه.

### ۳

#### گناه انسان

۱ مار اَ همه جِناوروی وحشی زمین که خداوند خدا ایساخته، زَرنگتِه. اُ به زن ایگو: «واقعا خدا ایگفتن شما نباید اَ هیچتا اُ درختنِ باغ بُخواری؟» ۲ زن به مار ایگو: «اُ میوه درختنِ باغ اُخواریم، ۳ ولی خدا ایگفتن، ۴ «اُ میوه درختی که وسطِ باغن نه بُخواری نه پَهِش دَس بَرنی، وگرنه اَمَرین.» ۵ «ولی مار به زن ایگو: «مطمئن بَش نامرین. ۶ چونکه خدا اَدونه که موکی که اُ اُبخوارین، چَهْمِنْتُ باز اَبو و مِته خدا اَین و حُب و بُد اَشناسین.» ۷ پ وقتی زن ایدی که اُ درخت بی خواردن خُپ و جِن، و هَمیطو اپی درخت به انسان هم دانا اکن، اُ میوه اُ درخت ایچی و ایخا، به شو خو هم که با اُ هَسَنه ایدا، شوش هم ایخوا. ۸ اُغایه چَهْموی دو تاش باز بو و شَفَهْمی که لُختن؛ پ گِرگوی انجیر به هم وصل شَکِه و بی خو لُنگ شُساخت.

۹ اَشُ صدای خداوند خدائو شُشنت که توی خُنکی روز توی باغ کَدَم شَره، آدم و زنی به خوش اُ حضور خداوند خدا میون درختوی باغ زَفَت شَکِه. ۱۰ ولی خداوند خدا به آدم صدا ایزه، ایگو: «گمجاپی؟» ۱۱ آدم ایگو: «صدای تو رو توی باغ اُمشنن و تَرسیدَم، چون که لُخت هَستَرَم، پ به خوم زَفَت اُمیکه.»

۱۱ خداوند خدا ایگو: «کِ به تو ایگو نُختی؟ اُ اُ درخت که بهت فرْمَن اُمدَا که نباید بُخواری، اِدخوَا؟» ۱۲ آدم ایگو: «ای زَن که به مِه اِدَا تا با مِه بَبِشَت اُمیوه اُ درخت به مِه ایدا، مِه اَم اُمخوَا.»

۱۳ اُغایه خداوند خدا به زَن ایگو: «ای چه کارین که اِتکِه؟» زَن ایگو: «مار گوْلَم ایزَه، مِه اَم اُمخوَا.»

۱۴ خداوند خدا به مار ایگو: «به خاطر اییکه ای کار اِتکِه، اُ همه حیوَنوِی اهلِی و چناوِروی وحشی زمین مَلعونتِری! روی اَشکِمَت اَری و کُلِ عمر خو خَاک اُخواری. ۱۵ میون تو و زَن، و میون نَسَل تو و نَسَلِ زَن، دشمنی اَنوسُم؛ اُ سَرِ توئوِلِه اُگَن و تو به بِنِ پا اُزنی.»

۱۶ خداوند خدا به زَن ایگو: «دردِ زایْمَن تو رو خیلی زیاد اُگَنم؛ تو وا درد چَک و چوک اُتاری و اشتیاق تو به ای اَبو که به شوت تسلط اِدبِشَت، ولی اُ به تو تسلط ایسَه.»

۱۷ و به آدم ایگو: «چونکه به گِبِ زنت گوش اِدادِن و اُدِختی که به تو فرْمَن اُمدَا اُ نباید بُخواری اِدخوارین، زمین به خاطر تو لعنت بو؛ تو کُلِ عمرت وا رنج و زحمت اُزِش نُن دَر اُتاری. ۱۸ زمین پِی تو خَار و حَس دَر اُتاره و تو اُ گیاهِن زمین اُخواری. ۱۹ وا عَرکِ پِنهکُ خو نُن دَر اُتاری، تا موکعی که به خَاک بَرَاگردی. چونکه اُهمُ خَاک درست بوْدی؛ به چه که تو خَاکی و به خَاک بَرَاگردی.»

۲۰ آدم اِسَم زُنُ خو حَوَا ایناها، چون اُمُ همه ادموی زنده هَسْتَه. ۲۱ خداوند خدا چِمِه هوئی اُپوست به آدم و زنش ایساخت و گَرِشُ اییکه.

۲۲ اُغایه خداوند خدا ایگو: «بیگین حالا آدم یکی مِثِه ما بوْدِن و حُب و بُدُ اَشناسَه حالا نُگنت دَس خو دراز بُگَن و اُدِخت زندگی هم بِگنت بُخواریت و تا اَبَد زنده بُمونه.» ۲۳ پَ خداوند خدا به آدم اُباغ عَدَن دَر اییکه تا روی زمینی که اُ خَاکی آدم درست بوْدَه، کار بُگَن. ۲۴ پَ به آدم اُباغ دَر اییکه و طَرَه شرق باغ عَدَن به فرشته هوِی کِروِب و شمشیری اَنثی که به همه طَرَه شَگشت، ایناها تا اُراهی که به طَرَه درخت زندگی سَرَه پاسبونی بُگَن.

## ع

### قائِن و هابیل

۱ آدم با زَن خو حَوَا خوافت. حَوَا اُوس بو، به قَائِن ایزایی، و ایگو: «به کمک

خداوند یه مردی به وجود اموا! ۲ بعد حوا به کاکای قاین هابیل ایزایی. هابیل سالار گهر هسته و قاین بررگز. ۳ بعد آ چند وقت، قاین آ محصول زمین بی خداوند هدیه ایوا. ۴ هابیل هم چند تا آ بره هوی گله خو که اول آ همه و دنیا هُنَدِرِن و آ چربترین کِسْمُشُ هدیه‌ای ایوا. خداوند به هابیل و هدیه اُ کِبُول ایکه ۵ ولی به قاین و هدیه‌اش کِبُول ایته که. پ قاین خیلی جعلی بو و روی رُمبی. ۶ خداوند به قاین ایگو: «به چه جعلی؟ به چه روت رُمبیدن؟ ۷ آگه کاری که درستن اُنْجُم هادی مگه کِبُول نابی؟ ولی آگه کاری که درستن اُنْجُم نیدی، بُدون که گناه گمینت ایگردن و اشتیاق ایسه که به تو تسلط ایبشه، ولی تو باید بی گناه تسلط ایبشه.»

۸ قاین به کاکاخو هابیل ایگو: «بُدون تا سر زمین پریم.» وقتی سر زمین هسترن قاین به کاکاخو هابیل حمله ایکه و به اُ ایگشت. ۹ آغایه خداوند به قاین ایگو: «کاکات هابیل گمجان؟» قاین ایگو: «نادونم؛ مگه مه نگهبن کاکام؟» ۱۰ خداوند ایگو: «چه ایگردن؟ خون کاکات آ زمین جارم آرین. ۱۱ حالا تو رو زمین لعنت بودی هم زمینی که لُو خو واز ایکه تا خون کاکات که آ دس تو رخین بخواره. ۱۲ وقتی تو روی زمین کار بُکنی، دیگه زمین کُوت خو به تو نایدت. توی دنیا فراری و آواره آبی.» ۱۳ قاین به خداوند ایگو: «مجازاتم آ تاب تحملم بیشترین. ۱۴ بیگین امرو به مه آ ای زمین در ایته و دیگه ناتونم در حضور تو بشم. پ توی دنیا فراری و آواره آیم و هرک به مه پیدا بُکن، مکشه.» ۱۵ آغایه خداوند به اُ ایگو: «نه ایطو نابو، آگه کسی به قاین بُگشه آ ا هفت برابر بیشته انتقام گفته آبو.» و خداوند به قاین یه نشونه اینها تا آگه کسی پیداش ایکه، به اُنْگِشِه. ۱۶ بعد اُ قاین آ حضور خداوند ره و توو سرزمین نود زندگی ایکه، که ظره شرق باغ عدن.

۱۷ قاین با زن خو خوافت، و اُ زن اُوس بو و به خنوخ ایزایی. آغایه قاین یه شهر ایساخت و اسم پُس خو خنوخ رو اُ شهر اینها. ۱۸ و بی خنوخ یه پُس و دنیا هُند که نمی عیراده، عیراد بپ محویائیل، محویائیل بپ متوشائیل، و متوشائیل بپ لِمک. ۱۹ لِمک دو تا زن ایگفت، نُم یه تا اُزنش عاده هسته و اُ یه تا ظَلّه. ۲۰ عاده، به یابال ایزایی؛ آدمویی که توو چادر زندگی آگتن و سالارن آ نسل یابالن. ۲۱ کاکا اُ یوبال نُمش؛ همه آدمویی که چنگ و نی آزنن آ نسل یوبالن. ۲۲ ظَلّه هم به توبال قاین ایزایی. توبال قاین همه نوع ابزار برنجی و آهنی درست سکه. دادای توبال قاین، نمی نَعَمَه هسته.

۲۳ لَمِکْ به زُننِ خو ایگو:

«ای عَادَه، ای ظِلّه، صدای مه رو بِشْنوی،

ای زَنوی لَمِکْ به گِپُنم گوش هادی.

به یه مردی به خاطر اییکه به مه زخمی اییکه اُمگشت؛

به یه جَوْن، به خاطر اییکه که به مه ایزه.

۲۴ آگه انتقام گُشتنِ بِیِ قَائِنِ هفت برابر بیسته بَیْت،

بِ انتقام گُشتنِ بِیِ لَمِکْ، هفتاد و هفت برابر بیسته اَبو.»

۲۵ آدم دوباره با زن خو خوافت. حَوا یه تا پُسِ وا دنیا ایوا و نُمِشِ شِیْثِ

اینها، چونکه ایگو: «خدا به جا هابیل که قَائِنِ شِیکُشتِ نَسلی دِگه به مه

ایبَخشی.» ۲۶ به شِیْثِ هم پُسی وا دنیا هُند و نُمی اِنوش اینها. توی اُرْمَنِ مردم

شروع به گُفر گُفتنِ به نُمِ خداوند شُکه.

۵

## آ آدم تا نوح

۱ این کتاب نَسَلِ آدم. وقتی خدا به انسان خَلکِ اییکه، به اَشْبیهِ خدا درست

اییکه. ۲ خدا به اَشْ مرد و زن خَلکِ اییکه و برکتش ایدا، و توی روزی که خَلکِش

اییکه، نُمِشِ انسان اینها.

۳ وقتی آدم صد و سی سالِشه، به اِیهِ پُسِ وا دنیا هُند که شبیه خوش و به

شکل و شمایل خوش. آدم نُمِشِ شِیْثِ اینها. ۴ آدم بعد آ وا دنیا هُندِنِ شِیْثِ،

هشتصد سال دِگه زندگی اییکه و پُسِ و دُختوی دِگه هم گیرش هُند. ۵ پِ آدم،

نهد و سی سال عمر اییکه و مُرد.

۶

## زیاد بودنِ فساد

۱ وقتی جمعیتِ آدمِ روی زمین زیاد بو و بِیِ اَشْ دُخُنْ وا دنیا هُند، ۲ پُسوی

خدا شُدی که دُختوی آدمِ جُنْ، و به هَرْتِیْشِ که پسند شاکه، به زنی شاگفت.

۳ اُغایه خداوند ایگو: «روح مه تا اَبَدِ توی انسان نامنیت، چون که اَبَشْرِن: عمر

اُ صد و بیست سال اَبو.» ۴ توو اُ دوران و بعد اُ دوران، هَمْ موکعی که پُسوی

خدا به دُختوی آدَمُ شُگِفت. دُختوی آدَمُ بَهِشُ چَک و چوکوی شُوا که آ شُ نَسَلِ نِفیلیم به وجود هُندن. نِفیلیم کسوئی هَسَترن که جَسَه هوشُ گِدِ غولَ و کوی هَسَترن. ای نِفیلیم کسوئی هَسَترن که پَهَلُونوی کدیمَرَن و معروف هَسَترن.

° خداوند ایدی که بدی انسان روی زمین خیلی زیادن و نیتِ فکروی دِلِ اَشُ فَکَطِ بَدین؛ <sup>۱</sup> خداوند آ اییکه به انسان روی زمین خَلک ایکرده پشیمون بو و دِلِش اِشگه. <sup>۷</sup> پَ خداوند ایگو: «به انسان که خَلک اُمکِرِدن آ روی زمین نابود اَکُنم، به انسان، به حیون، به خزنده هو و به پَرَنَدَن اَسْمَن، چونکه آ خَلک کِرِدِن اَشُ متأسف بودم.» <sup>۸</sup> ولی نوح توو چهیم خداوند عزیز بو.

## نوح و سبیل

<sup>۹</sup> اییشُن سرگُذشت نَسَلوی نوح. نوح یه مرد صالحی و بین مردم زَمَن خوش آدم درست کاری و طِبکی خواسته هوی خدا زندگی شَکه. <sup>۱۰</sup> نوح سه تا پُس اییشته: سام و حام و یافث.

<sup>۱۱</sup> زمین توی نظر خدا فاسد بوده و روز زمین پُر آ ظلم و ستم. <sup>۱۲</sup> خدا ایدی که زمین چگه فاسد بودن، چونکه همه بَشَر راه خو روی زمین فاسد شُکرده. <sup>۱۳</sup> خدا به نوح ایگو: «تصمیم اَمگِفَتِن که به گل بَشَر نابود بَکُنم، چونکه به خاطر اَشُ زمین پُر آ ظلم و ستم بودن. به اَشُ و زمین، با هم نابود اَکُنم. <sup>۱۴</sup> بی خوت آ چوب درخت گوفر یه غراب بساز. داخل غراب افاق افاق درست بَکن و داخل و صرای غراب با کیل بپوشن. <sup>۱۵</sup> غراب ایطو درست بَکن: درازی غراب صد و سی پنج متر، پهنیش بیست و دو متر و بلندیش سیزده متر بَشت. <sup>۱۶</sup> آ سقف غراب نیم متر پایین ته یه دریچه درست بَکن، و دَرِ غراب بغل بَنوس. غراب سه طبقه درست بَکن، یه تا زیر یه تا وسط یه تا بالا. <sup>۱۷</sup> بیگین مه روی زمین سبیل راه اگردنم تا به همه موجودوی زنده ای که زیر آسْمَن نفس اَکِشَن نابود بَکُنم. هرچه که روی زمین هه آمیره. <sup>۱۸</sup> ولی مه عهد خو با تو اَبَنَدُم و تو وا پُست و زنت و عروست داخل غراب آبین. <sup>۱۹</sup> آ همه جندا، آ هرچیزی که زندن، آ همه نوعش یه جفت نر و ماده، و خوت داخل غراب بَتر تا به اَشُ و خوت زنده نگه بَکنی. <sup>۲۰</sup> آ پرنده هو طِبکی نوع خوش، آ حیون طِبکی نوع خوش، و آ هر خزنده روی زمین طِبکی نوع خوش، یه جفت آ هر نوع پهلوت آتان تا به اَشُ زنده نگه بَکنی. <sup>۲۱</sup> همیطو آ هر نوع خوراکی بسه و ذخیره بَکن تا هم به تو و هم



به اَشْ خوراکِ پي خوارِدَن بَشْت.»<sup>۲۲</sup> نوح هم همی کارُ ایکه؛ و هرچه که خدا بهش فَرْمَن ایداده، آنجُم ایدا.

## ۷

۱ اُغایه خداوند به نوح ایگو: «تو و همه اهل لَهْرَت داخل غُرَابِ پِری، چونکه میون مردم ای نَسَل امدی که فَکَط تو صالحی. ۲ آ همه حیونوی حلال گوشت، هفت جفت، نر و ماده، و آ حیونوی که گوشتیش حرومن، یه جفت، نر و ماده، و آ خو بَسَه. ۳ آ پَرَنْدَننِ آسْمُن هم هفت جفت، نر و ماده، و آ خوت بَسَه تا به نَسَل اَشْ روی تَمَم زمین زنده نگه بگئی. ۴ چون مه بعد آ هفت رو، چهل روز و چهل شو بارون روی زمین آبارُنم و به هر جُنْدار زنده ای که اُمساخِتِن آ روی زمین نابود اکنم.»<sup>۵</sup> نوح هرچه که خداوند بهش فَرْمَن ایداده آنجُم ایدا.

۶ نوح ششصد سالِشَه که روی زمین سیل هُند. ۷ نوح با پُشش و زنی و عروسش داخل غُرَابِ رَفْتَن تا آ هُو سیل نجات پیدا بگنن. ۸ آ حیونوی حلال گوشت و آ حیونوی که گوشتیش حرومن، آ پَرَنْدَننِ و آ همه خزنده هو روی زمین، ۹ جفت جفت، نر و ماده، با نوح داخل غُرَابِ رَفْتَن، هَمَطُو که خدا به نوح فَرْمَن ایداده. ۱۰ بعد آ هفت رو، هُو ی سیل روی زمین هُندن.

۱۱ توی ششصدمین سال زندگی نوح، توی روز هفدهم آ ماه دَوَم، همه هُو ی که توو دِل زمین هَسْتَه با شدت تیراشک شِکِه و پنجره هوی آسْمُن باز بوَدَن. ۱۲ رو زمین چهل روز چهل شو بارون هُند. ۱۳ توی هَم روز نوح و پُشش، سام و حام و یافث و زَن نوح و سه تا عروسش با اَشْ داخل غُرَابِ رَفْتَن، ۱۴ اَشْ و همه جِناوروی وحشی، طِبکِ نوع خوش، همه حیونوی اهلی، طِبکِ نوع خوش، همه خزنده هوی روی زمین، طِبکِ نوع خوش، و همه پَرَنْدَننِ و حیونوی بالدار طِبکِ نوع خوش، داخل غُرَابِ بوَدَن. ۱۵ همه موجودوی زنده ای که نفس شاکشی، جفت جفت با نوح داخل غُرَابِ رَفْتَن. ۱۶ اَشوئی که توو غُرَابِ رَفْتَن، هَمَطُو که خدا به نوح فَرْمَن ایداده، نر و ماده همه موجودات زنده هَسْتَرَن. اُغایه خداوند در رو ایبست.

۱۷ چهل رو روی زمین سیل و هُو زیاد بوَدَن و به غُرَابِ آ رو زمین بلند ایکه. ۱۸ هُو بالا هُند و کاملاً روی زمین ایگه و غُرَابِ رو هُو. ۱۹ هُو روی زمین زیاد و زیادته بو ایگه که همه کوه هوی بلندی که زیرِ تَمَم آسْمُن هَسْتَه ایپوشند. ۲۰ هُو آ سَرِ کوه هو شیش متر بالایته رَفْتَن و روی کوه هو ایگفته. ۲۱ همه

جنداروی که روی زمین حرکت شاکه، ا پَرَنْدُنْ گِفتَه تا حیونوی اهلی و جناوروی وحشی و همه جُنْبَنْدَه هوی کوچکِ روی زمین و همه آدم مُردَن. ۲۲ هر چیزی که روی خشکی زندگی شَکِه و نفس شَکِشی، مُرد. ۲۳ خدا به همه موجودوی زنده ای که روی زمین هَسْتَرَن نابود ایکه، به آدم، به حیون، به خزنده هو و به پَرَنْدُنْ آسَمُنْ. اَشْ ا رو زمین نابود بودن فَکَط نوح مُند و اَشوئی که باهاش توو غراب هَسْتَرَن. ۲۴ هُو صد و پنجاه روز گلِ زمینِ ایگفتَه.

## ۸

۱ ولی، خدا به نوح و همه جناوروی وحشی و همه حیونوی اهلی که با نوح توی غراب هَسْتَرَن وا یاد ایوا، خدا باد روی زمین ایوا و هُو کم کم زیر شاهند. ۲ هُوئی که توو دِلِ زمین هَسْتَه و پنجره هوی آسَمُنْ بسته بو؛ بارون آسَمُنْ کَط بو. ۳ هُو ا رو زمین هَمِیْطُو کم شبو. بعد ا صد و پنجاه روز هُو کم بودَرَن. ۴ توی روز هفدهم ا ماه هفتم، غراب روی کوه هوی آزارات نِشْت. ۵ تا ماه دهم، هُو هَمِیْطُو کم شابو تا اییکه توی اولین روز ا ماه دهم، نوکِ کوه دَرَهَنْدَن.

۶ بعد ا چهل رو، نوح پنجره ای که به غراب ایساخْتَه باز اییکه ۷ و به یه کلاغ ایفِرِستا. کلاغ به ای طَرَه ا طَرَه پرواز شَکِه تا وقتی که هُو ا رو زمین خشک بَشَن. ۸ بعد ا نوح به یه کفتر ایفِرِستا تا بیگینه هُو ا روی زمین کم بودن یا نه. ۹ ولی کفتر جئی به نِشْتِن پیدا اینیکه و پهلوی نوح به غراب بَرگِشْت چون هَنو هُو رو همه جای زمین هَسْتَه. پ نوح دَس خو دراز اییکه و به کفتر ایگفت و به ا پهلوی خو توو غراب بَریگَرْدَن. ۱۰ نوح هفت رو دِگَه صبر اییکه و یه بار دِگَه به کفتر ا غراب صرا ایفِرِستا. ۱۱ دَم غروب کفتر پهلوی نوح بَرگِشْت و یه گرگ زیتون تازه وا چنگْ خو ایگفتَه. پ نوح ایفَهْمی که هُو ا رو زمین کم بودن. ۱۲ پ نوح هفت رو دِگَه هم صبر اییکه و به کفتر ایفِرِستا و کفتر دِگَه پهلوش بَرنِگِشْت.

۱۳ توی ششصد و یکمین سال زندگی نوح، توی روز اول ا ماه اول هُو ا روی زمین خشک بودَرَن. نوح سرپوش غراب ایسی و ایدی که زمین خُشکِن. ۱۴ توی روز بیست و هفتم ا ماه دوّم، زمین خشک بوْدَه. ۱۵ ا غایه خدا به نوح ایگو: ۱۶ «خوت، زنت، پُست و عروسْت ا غراب دَر پی. ۱۷ هَمِیْطُوْم به همه جنداروی که باهاتن، به پَرَنْدُنْ، حیون و همه خزنده هوئی که روی زمین اَخَرَن، با خوت دَرِیا تا روی زمین پخش بَشَن، چوک بُگَن و رو زمین زیاد بَشَن.» ۱۸ پ نوح وا پُشش و زنش و عروسش ا غراب دَرَهَنْدَن. ۱۹ همه

جناوروی وحشی، همه خزنده هو، همه پرنده هو، و هرچه روی زمین حرکت اکن دسته دسته اُغراب دَرهَندن.

## عهد خدا با نوح

۲۰ آغایه نوح یه جی گربونی بی خداوند درست ایکه. آهر حیون حلال گوشت چندتا، و آهر پرنده حلال چندتاش ایسی و به اش روی جی گربونی ایناها و گربونی تمم سوز ایکه. ۲۱ وقتی که بوی خاش به مشام خداوند رسی، خداوند توی دلِ خو ایگو: «دِگه هیچوه زمینُ به خاطر انسان لعنت ناکنم، با اییکه نیتِ دلِ انسان آ چولنگی، بدین. دِگه هیچوه به همه جندارُ نابود ناکنم، مِته کاری که امیکه.

۲۲ «تا موکی که دنیا هسین،

کاشتن و دِرو کِردن،

سرما و گرما،

تابستن و زمستون،

وروز و شو

آ بین ناره.»

## ۹

۱ خدا به نوح و پُشش برکت ایدا و به اش ایگو: «چوک اکنین، زیاد بَشین و زمینُ پُر بکنین. ۲ ترس و وحشت آ شما، به جن همه جناوروی وحشی زمین، همه پَزندکنِ آسمُن، همه خزنده هو، و همه مُئیوی دیریا اکت؛ اختیار اش دَسِ شُمان. ۳ همه جنداروی که زنده آن و حرکت اکنن، خوراک شما آبن. هَمُطو که گیاهوی سورُ بهتُ امداء، الان همه چیزُ بهتُ آدم. ۴ ولی گوشتُ با خونی که به ا زندگی اِدت مَخواری. ۵ مطمئن بَشین، که مه تاوُن خون شما رو که توش زندگین، اگرم. تاوُن خون شما رو آهر جناور وحشی اگرم، آهر آدمی هم که خون آدمِ دِگه ای بریزه تاوُن اگرم.

۶ «هرک خون انسانُ بریزه،

خونش به دَسِ انسان رِخته آبو؛

چون خدا به انسان به شکل و شمایل خوش درست ایکه.

۷ و شما چوک اکنی و زیاد بَشین؛ روی زمین خیلی زیاد بَشین و زمینُ پُر

بُکْنِین.»

<sup>۹</sup> بعد خدا، به نوح و پُشس ایگو: «بیگینین مه عهد خو با شما و با نسلی که بعد آ شما آتا آبندم. <sup>۱۰</sup> و همیطو هم اپی عهد با همه جنداروی که با شمان، با پَرندُن، با حیونوی اهلی با همه چناروی وحشی زمین که با شما روی زمین هستن یعنی وا همه اشوی که آ غراب دَرهندن، آبندم. اپی پی همه چناروی وحشی روی زمین. <sup>۱۱</sup> مه با شما عهد اکنم که دِگه، هیچوه همه جندار و هو سِیل نابود نابن و دِگه هیچوه ایطو سِیلی نِتا که به زمین نابود بکن.» <sup>۱۲</sup> و خدا ایگو: «نِشون عهدی که مه میون خوم و شما و هر جنداری که با شمائن، و با همه نسلوی که بعد آ شما آتا آبندم، ایین که: <sup>۱۳</sup> رنگین گمن خو توی ابر اَمهادِن و ا نِشونه عهدین که میون مه و زمین ان. <sup>۱۴</sup> هروقت به ابر بالای زمین بیارم و رنگین گمن توی ابر دیده بَشت، <sup>۱۵</sup> آغایه عهد خو که با شما و با همه جندار اَمبستین، وایاد آتارم. و دِگه هو هیچوه، سِیلی نابوت که به همه جندار نابود بکن. <sup>۱۶</sup> هروقت رنگین گمن توی ابر هُند، به آ اگینم و عهد آبدی که میون خدا و همه جنداروی که روی زمین وایاد آتارم.» <sup>۱۷</sup> خدا به نوح ایگو: «ایین نِشونِ عهدی که مه میون خوم و همه جنداروی روی زمین، اَمبستین.»

## پُسوی نوح

<sup>۱۸</sup> پُسوی نوح که آ غراب دَرهندن سام و حام و یافث هسترن. حام بَ گنعان هسته. <sup>۱۹</sup> ایش سه تا پُس نوح هسترن و مردم تمم دنیا آ نسل اش ان.

۱۱

## برج بابل

<sup>۱</sup> تمم مردم دنیا وا یه زبن گپ شاره کلمه هوش یکی. <sup>۲</sup> وقتی مردم آ شرق کوچ شاکه، توی سرزمین شِنعار یه دشت پیدا شیکه و آجا زندگی شیکه. <sup>۳</sup> اش به همدِگه شگفت: «پی خِشت بَرَنیم و اش رو حُب بَپزیم.» اش به جای سنگ آ خِشت و به جای ملات آ کیل استفاده شیکه. <sup>۴</sup> آغایه شگفت: «پی به خوم یه شهر بسازیم و یه برج بلند توش درست بکنیم، ایگک بلند که سَرش به آسمن بَرسه و اسم دَرَبکنیم، تا نکنت روی تمم زمین پخش و پلا بَشیم.» <sup>۵</sup> خداوند زیر هند تا شهر و برجی که چوکوی انسان درست شاکه، بیگینه. <sup>۶</sup> خداوند

ایگو: «حالا اَشُ یہ کومَن و ہَمَشُ وا یہ زَبُن گپ اَزَن و اِی تازہ شروع کارین کہ اَشُ اَنجَم اَدَن. حالا دِگہ ہیچ کاری نین کہ بِخوان اَنجَم هَادَن ولی نَتَوَن. ۷ پی پریم زیر و اَجا زَبِنشُ گر و کاٹی بُکَنیم تا گپ ہمدِگہ ٹو نَفَهَمَن.» ۸ پَ خداوند بہ اَشُ اَجا، رو تَمَم زمین پخش ایکہ و اَشُ درست کِرِدِن شَهْرُ وِل شِکَہ. ۹ پَ اِسْم اَجا بابل بو، یعنی کر و کاٹی. چون اَجا خداوند زَبِن ہمہ مردم زمین کر و کاٹی ایکہ. و خداوند اَجا بہ اَشُ رو تَمَم زمین پخش ایکہ.

## نسل سام

۱۰ نسلوی سام ایثُنَن. وقتی کہ سام صد سالِشہ، اَرَفکَشاد دو سال بعد آ توفن وا دنیا ہند؛ ۱۱ سام بعد آ اِی کہ اَرَفکَشاد وا دنیا ہند پونصد سال دِگہ زندگی ایکہ و پُس و دُخُن دِگہ ہم گیرش ہند.

۱۲ اَرَفکَشاد سی و پنج سالِشہ کہ شِلَخ وا دنیا ہند؛ ۱۳ اَرَفکَشاد بعد آ وا دنیا ہندِن شِلَخ چہارصد و سہ سالہ دِگہ زندگی ایکہ و پُس و دُخُن دِگہ ہم گیرش ہند.

۱۴ شِلَخ سی سالِشہ کہ عِبر وا دنیا ہند؛ ۱۵ شِلَخ بعد آ وا دنیا ہندِن عِبر چہارصد و سہ سال دِگہ زندگی ایکہ و پُس و دُخُن دِگہ ہم گیرش ہند.

۱۶ عِبر سی و چہار سالِشہ کہ فِلیج وا دنیا ہند؛ ۱۷ عِبر بعد آ وا دنیا ہندِن فِلیج، چہار صد و سی سال دِگہ زندگی ایکہ و پُس و دُخُن دِگہ ہم گیرش ہند.

۱۸ فِلیج سی سالِشہ کہ رعو وا دنیا ہند؛ ۱۹ فِلیج بعد آ وا دنیا ہندِن رعو، دوِیست و نہ سال دِگہ زندگی ایکہ و پُس و دُخُن دِگہ ہم گیرش ہند.

۲۰ رعو سی و دو سالِشہ کہ سِروج وا دنیا ہند؛ ۲۱ رعو بعد آ وا دنیا ہندِن سِروج، دوِیست و ہفت سال زندگی ایکہ و پُس و دُخُن دِگہ ہم گیرش ہند.

۲۲ سِروج سی سالِشہ کہ ناحور وا دنیا ہند؛ ۲۳ سِروج بعد آ وا دنیا ہندِن ناحور، دوِیست سال زندگی ایکہ و پُس و دُخُن دِگہ ہم گیرش ہند.

۲۴ ناحور بیست و نہ سالِشہ کہ تارح وا دنیا ہند؛ ۲۵ ناحور بعد آ وا دنیا ہندِن تارح، صد و نوزدہ سال زندگی ایکہ و پُس و دُخُن دِگہ ہم گیرش ہند.

۲۶ تارح ہفتاد سالِشہ کہ ابرام، ناحور و ہاران وا دنیا ہندن.

۲۷ نسلوی تارح ایثُنَن: تارح بپ ابرام، ناحور و ہاران، ہاران بپ لوظ.

۲۸ ہاران وقتی کہ ہنوزا بپش تارح زندہ ہستہ، توی زادگاہ خو، شہر اور گلدانیان مُرد. ۲۹ ابرام و ناحور زن شِکفت. ۳۰ ابرام و ناحور زن سارای و نم زن ناحور

مِلگه هَسْتَه، مِلگه دُختِ هاران. هاران یه بچه دِگه هم ایشسته که نُمی یسکه.  
 ۳۰ سارای نازا هَسْتَه و چک و چوکی اینه.

۳۱ تَارَح به پُسِ خو اَبْرَام، نوه خو لوط که پُسِ هاران هَسْتَه و به عروسِ خو سارای که زِنِ پُسِشِ اَبْرَامِ ایسی، و همه با هم ا شهر اورِ گلدانیان درهندن تا به سرزمینِ گنغان پَرَن، ولی وقتی به شهر حَران رسیدن اجا زندگی شِکِه. ۳۲ تَارَح دویست و پنج سال عمر ایکه، و توی شهر حَران مُرد.

## ۱۲

### خدا به ابرام صدا اکن

۱ خداوند به ابرام ایگفته: «آ مملکتِ خوت و آ پهلوی کوم و خویشُ خو و آلِهَرِ بَیتِ دَرَبُدو و به ا سرزمینی که به تو نِشَن اَدَم، بَرَه. ۲ مه ا تو یه ملت گپ درست اکنم و به تو برکت اَدَم؛ اِسمتِ گپِ اکنم و تو خوت یه برکت اَبی. ۳ به کسوئی که به تو برکت اَدَن برکت اَدَم، و به کسی که به تو بی حرمتی اکن لعنتش اکنم؛ ا طریق تو همه مردم روی زمین برکت اگیرن.»

۴ پ ابرام، هَمَطُو که خداوند بهش ایگفته، راه گفت؛ لوط هم همراهش ره. ابرام هفتاد و پنج سالِشَه که ا شهر حَران ره. ۵ ابرام به زنِ خو سارای، چوک کاکاخو لوط، و همه مالِ مِنالوپی که جمع ایکرده و هَمِیَطُو هم غُلموئی که ا توو حَران به دَس ایوارده، ایسی و اَشُ به طَرَه سرزمینِ گنغان راه گفتن. وقتی اَشُ به سرزمینِ گنغان رسیدن، ۶ ابرام توی ا سرزمین تا کنار بَلوطِ مورِه که توی شهر شِکیم هَسْتَه، جلو ره. ا زَمَنِ گنغانیون توی ا سرزمین هَسْتَرَن. ۷ اُغایه خداوند به ابرام نَمائِن بو و ایگو: «ای سرزمینُ به نَسَلِ تو اَدَم.» پ ابرام اجا بی خداوند، که به ا نَمائِن بوده جُئی بی گربونی درست ایکه. ۸ ابرام ا اجا به کوهستنی که توی شرقِ بَیتِئیلِ اِنِ کوچ ایکه و اجا چادرِ ایزه. بَیتِئیلِ طَرَه غربِ چادرِ و عای طَرَه شرقِ چادرِ هَسْتَه. ابرام اجا بی خداوند یه جُی گربونی درست ایکه و نُمِ خداوندُ پرستش ایکه. ۹ ابرام هَمِیَطُو که هَمَشِ ا جُئی به جُی دِگه کوچِ شِکِه به طَرَه نِگبِ ره.

### ابرام توی مصر

۱۰ توی ا سرزمینِ گحطی بو، پ ابرام به طَرَه مصر ره تا یه مدت اجا زندگی

بُكُنْ، به چه که توی اُ سرزمینِ گحطی بدی هُنَدَه. <sup>۱۱</sup> وقتی نَزیکَ به مصر پَرَسَن، اَبْرَام به زُنْ خو سارای ایگُو: «آدُونُم که تویه زن جُنِی. <sup>۱۲</sup> مصری وقتی به تو بَگِیَن اَگَن: «ای زَنِشَن.» اَغایه به مِه اَکْشَن ولی به تو زنده نگه اَکَن. <sup>۱۳</sup> پَ بَگِه دادای مِه ای، تا به خاطر تو با مِه حُب رفتار بُکُنَن و مِه جُنِ سالم به دَر پَیْرَم.» <sup>۱۴</sup> وقتی اَبْرَام به مصر رِسی، مصری شُدی که زَنو چَکک جُیَن. <sup>۱۵</sup> وقتی دَریاری هوی فرعون به سارای شُدی، اُ پَهلوی فرعون تعریف شُکِه. پَ به اُ زَنو به کاخ فرعون شُبُرَد. <sup>۱۶</sup> فرعون به خاطر سارای، به اَبْرَام خوبی ایکِرَد و اَبْرَام صاحب گَهْرُ گائو، الاغوی نر و ماده، غُلْم و کَنیزَن و اُشْتَرُ بو.

<sup>۱۷</sup> ولی خداوند، به خاطر سارای زَن اَبْرَام، بلاهوی سختی وا سَر فرعون و آدموی کاخِش ایوا. <sup>۱۸</sup> پَ فرعون به اَبْرَام صدا ایکه و ایگُو: «ای چه کارین که با مِه اِتِکِه؟ به چه به مِه اِدَنگُفْت که اُ زَنِیَن؟ <sup>۱۹</sup> به چه اِدَنگُفْت: «ای دادامِن» که به اُ زَنْ خو اُمِکِرِدَن؟ اییم زَنِت. به اُ پَسَه و پَرَه!» <sup>۲۰</sup> اَغایه فرعون دَربارَه اَبْرَام به اَدَمْ خو فَرْمَن ایدا و اُشْ به اَبْرَام با زن و هرچه که ایشسته رَوْنَه شُکِه.

۱۹

## سُدوم و غُمورَه

<sup>۱</sup> سَرِ شُو، اُ دو تا فرشته به شهر سُدوم هُنَدَن. لوط دَم دروازه سُدوم نِشْتَه. وقتی لوط به اُشْ ایدی، جلو راهش رَه و تعظیم ایکه. اییگک خَم بو که روش به زمین رِسی <sup>۲</sup> و ایگُو: «سَروروی مِه، خواهش اَکُنُم به لَهر نوکُرْخو، مِه پیی و پاهو خو بُشوری و شُو ایجا بُمونین. بعد صُحْبِ شَفْکِ بلند آبیئْ دوباره راه اَکِیَن.» اُشْ جواب شُدَا: «نه، شُو توی میدون شهر اَمونیم.» <sup>۳</sup> ولی لوط به اُشْ خیلی اصرار ایکه. بالاخره اُشْ با لوط به لَهری رَفْتَن. لوط به اُشْ دعوتی ایدا، نُنِ بی خمیر مایه درست ایکه و اُشْ هم شُخوَا. <sup>۴</sup> ولی کَبَل آ اییکه بُخُون، مردوی شهر یعنی مردوی شهر سُدوم، پیِر جُون، اَهمه جای شهر دور لَهر لوط شُکِه. <sup>۵</sup> اُشْ به لوط صدا شُکِه، شُگُفْت: «اُ مردْ که اِمَشُو پَهلوی تو هُنَدَن، گمجانن؟ به اُشْ صَرا پَهلوی ما بیار تا با اُشْ بُخویم.» <sup>۶</sup> لوط صَرا پَهلوی اُشْ رَه و دَر پُشْتِ سَرِ خو ایبَست <sup>۷</sup> و ایگُو: «کاکائِن مِه التماس اَکُنُم که ای کار بد مَکَنی. <sup>۸</sup> بیگینین مِه دو تا دُخت اَمَسْتِن که تا حالا با هیچ مردی نَخوافتَن. بُوالی به اُشْ پَهلوی شما بیازم و هرکاری که تاوا با اُشْ بُکَنی. فَکَط با ای مردْ کاری تَنَبَشَه، چون که اُشْ به

لَهِر مِه پناه شُوارِدِن.»<sup>۹</sup> ولی اَشُ شُگفت: «بَرَه اُ راه.» و شُگفت: «ای مرد یه غریبه هَسْتَه که هُند توو شهر ما بُمونه، حالا به ما قاضی بوَدِن! حالا با تو بَدِتِه اُ اَشُ اَکْنیم.» پَ اَشُ به لوط حمله شُکِه و نَزیکِ هُندن تا دَرِ بَشکَن. <sup>۱۰</sup> ولی اُ دو تا مردُ که داخل لَهر هَسْتَرِن، دَسِ خو دراز شُکِه، به لوط پَهلُوخو توو لَهر شُکِشی و دَرِ شَبَسْت. <sup>۱۱</sup> بعد به اُ مردوئی که دَمِ دَرِ لَهر هَسْتَرِن، اَگپ تا کوچک کور شُکِه، طوری که دِگِه شُنتونست دَرِ پیدا بُکَن.

<sup>۱۲</sup> بعد اُ دو تا مرد به لوط شُگفت: «کسی دِگِه ایجا اِته؟ دومادُ، پُسُ و دُختُ یا هر کوم و خویشی که توو ای شهر اِتن اُ ای جا دَرِ بیا، <sup>۱۳</sup> چون هر لحظه اَن که به ای جا نابود بُکْنیم؛ به چه که صدای آه و ناله کسوئی که مردم ای شهر بَهِشُ ظلم شُکَرِدِن، به حضور خداوند رسیدن و خداوند به ما ایفِرستادِن تا به ایجا نابود بُکْنیم.» <sup>۱۴</sup> پَ لوط دَرِ بو تا با دومادُ خو که گرار هَسْتَه با دُختُش هیش بُکَن گپ بَرنت. اُ بَهِشُ ایگو: «هُرُسی و آ ای جا دَرِ بَری، چون خداوند هر لحظه اَن که ای شهر نابود بُکَن!» ولی دومادُش فکر شُکِه که لوط شوخی اَکَرِدِن.

<sup>۱۵</sup> دَمِ سَحَر، اُ فرشته شتاب وا جُنِ لوط شُکَرِدی و شُگفت: «هُرُس! به زن و دو تا دُختِ که ایجان بَسَه، تا یه وقت نَکَن شما هم توی مکفاتی که به سَرِ شهر اُتا نابود بَشین.» <sup>۱۶</sup> لوط مَعظَل شُکِه، ولی چون خداوند به اُ رَحْمِ ایشَسْتَه، اُ دو تا مرد دَسِ لوط و زن و دو تا دُختِش شُکِه و به اَشُ اَشهر دَرشُوا و تویه جُئی دَرِ اَشهر شُناها. <sup>۱۷</sup> موکی که به اَشُ اَشهر دَرِ شاوا یه تا اُ دو تا مرد ایگو: «به خاطر جُنِ خوتُ دَرِ بَری! به پُشتِ سَرِ خو نگاه مَکَنی، و توی هیچ جُئی ای دشت نمونین! به کوهُ دَرِ بَرین، تا یه وقت نَکَن نابود بَشین!» <sup>۱۸</sup> ولی لوط بَهِشُ ایگو: «نه سَروروی مه! <sup>۱۹</sup> تو به ای نوکرتِ لطف اِدکَرِدِن و نجات جُنم محبتِ زیادی دَرِ حَقِ مِه اِدکَرِدِن. ولی مِه ناتونم به کوهُ دَرِ بَرِم، حالا یه وقت نَکَن ای بلا وا سَرُم بیاد و بَمِزُم. <sup>۲۰</sup> بیگین، ای نَزیکِ یه شهر کوچکی هَسْتِن که به اُجا اَتونم دَرِ بَرِم. مگه اُجا یه شهر کوچک نَن؟ بُوَال به اُجا دَرِ بَرِم، تا جُنم نجات پیدا بُکَن.» <sup>۲۱</sup> اُ فرشته به لوط ایگو: «ای لطفُ هم بَهِت اَکَنم تا شهری که اَگفتی نابود نَکَنم. <sup>۲۲</sup> ولی زود به اُجا دَرِ بَره، چون تا وقتی تو به اُجا نِرِسی، کاری ناتونم بُکَنم.» به خاطر همی اِسْمِ اَشهر صوعَر بو که معنیش کوچکِن.

نابودی سُدوم و غُمورَه



۲۳ وقتی لوط به صوغر رسی، صُحِبَ شَفَكَ. ۲۴ آغایه خداوند به سُدوم و غُمُورَه گوگرد و آتش ایبارُند، آ آسْمُن، آ طَرَه خداوند، ۲۵ و به اُ شَهْرُ و تَمَم دشت و همهٔ مردم اُ شَهْرُ و همهٔ گیاهن زمینُ نابود ایکه. ۲۶ ولی زین لوط پُشْتِ سَرِ خُو نِگَاه ایکه، و یه ستون نِمک بو.

۲۷ صُحِبِ گَا اِبْرِم زودی بلند بو و به هَم جُئی که به حضور خداوند ووستاده ره. ۲۸ اُ به طَرَه شهروی سُدوم و غُمُورَه و همهٔ دشت نِگَاه ایکه، و ایدی که دود اُ سرزمین مِثه دودِ کورَه به آسْمُن آرقتن.

۲۹ موکعی که خدا شهروی اُدشتی که لوط توش زندگی شَکِه و بیرون ایکه، به ابرم وا یاد ایوا و به لوط اُ اُ بلا نجات ایدا.

## لوط و دُختش

۳۰ لوط آ صوغر دَر هُند و با دو تا دُختوی توی کوه زندگی شَکِه، چون آ زندگی کِرِدن توی صوغر شَترسی. پَ با دو تا دُختی توی غار زندگی ایکه. ۳۱ یه رو دُختِ گِپو به کوچکو ایگو: «ایجائو مردی نین با ما بُخوه، مِثه همه مردم دنیا که ای کار اکنن. بَپ ما هم پیر بودن. ۳۲ بُدو تا به بَپم شراب هادیم تا بُخواره مَسْت بَشت و با اُ بُخویم تا اُ بَپم یه نَسلی مَبَشت.» ۳۳ پَ هَم شُو به بَپ خُو شرابی شُدا اُ هم ایخوا مَسْت بو. دُختِ گِپو داخل رَه با بَپ خُو خوافت. لوط خبر آ سَرخو اینَهه که دُختی با اُ خوافتن و بیدار بودن.

۳۴ صَباش دُختِ گِپو به کوچکو ایگو: «بیگین دوشو مِه با بَپم خوافتم. بُدو تا اِمَشو هم به اُ شراب هادیم تا بُخواره مَسْت بَشت، بعد تو بَره داخل و باهش بُخو تا اُ بَپم یه نَسلی مَبَشت.» ۳۵ پَ اُ شُو به بَپ خُو شرابی شُدا اُ هم ایخوا مَسْت بو. دُختِ کوچکو هم ره با بَپ خُو خوافت. لوط خبر آ سَر خُو اینَهه که دُختی با اُ خوافتن و بیدار بودن. ۳۶ پَ ایطو دو تا دُختوی لوط آ بَپ خُو اُوس بودن. ۳۷ دُختِ گِپو یه پُس ایوا و نُمی موآب ایناها، موآبی هوی حالایی اُنسل همی موآبن. ۳۸ دُختِ کوچکو هم یه پُس ایوا و نُمی بن عَمی ایناها؛ عَمونیان حالایی اُنسلِ همی بن عَمی اُن.

۱ خداوند هَمْطُو که ایگفته به سارا لطف ایکه؛ و خداوند اُچه که وعده ایداده، به سارا اَنجُم ایدا. ۲ پ سارا آوُس بو و توی پیری اُ به ابرم یه پُس ایوا، توی هَمْ رَمونی که خدا به ابرم وعده ایداده. ۳ ابرم نُم پُس خو که سارا وا دنیا ایوارده اِساک ایناها؛ که معنیش خنده آن. ۴ ابرم به پُس خو اِساک وقتی که هشت روزیش ختنه آس ایکه، هَمْطُو که خدا به ابرم فرْمن ایداده. ۵ ابرم صد سالشه که پُیش اِساک وا دنیا هُند. ۶ سارا ایگو: «خدا به مه خنده و شادی ایواردن، هَرک بَشْنُوِه هم با مه خنده و شادی اکن.» ۷ و ایگو: «کِ شْتونِست به ابرم بَگت که سارا به چوک شیر اَدت؟ با اِی حال، توی پیریش یه پُس بَهِش اَموا.»

۲۲

## گربونی کَرْدنِ اِساک

۱ چند وقت بعد اِی اِتفاق، خدا به ابرم امتحان ایکه و بَهِش ایگو: «ای ابرم!» ابرم جواب ایدا: «بفرما دَر خِدمَتَم!» ۲ خدا ایگو: «به پُست بَسَه، به تَک پُست اِساک، به پُسی که دوستش ائه، طَزه سرزمین موری بَزه و توی یه تا ا کوه هوی اُجا که بَهِت اگم، به ا گربونی تَمم سوز بُگن.» ۳ پ صُحبِ شَفَک، ابرم بلند بو، الاغ خو پالَن ایکه و به دو نفر ا نوکُر خو هم با پُس خو اِساک ایسی، هیژم به گربونی تَمم سوز شَشکَه و پا بو به طَزه جُئی که خدا به ا ایگفته، رَه. ۴ توی روز سوْم، ابرم نگاه ایکه و به اُجا ا دور ایدی. ۵ اُغایه ابرم به نوکُر خو ایگو: «شما همی جا پهلوی الاغ بُمونی تا مه با چوک به اُجا بَرم و پرستش بکنیم و بعد پهلوی شما بَرگردیم.» ۶ ابرم هیژمی که به گربونی تَمم سوز ایوارده رو دوش پُس خو اِساک ایناها. آتش و چاقو هم توو دَس خو ایگفت و دوتاش با هم رفتن. ۷ اِساک به بَپ خو ابرم ایگو: «بَپ؟» ابرم جواب ایدا: «بله، پُسم؟» اِساک ایگو: «ای هم آتش و هیژم، پ بَزه به گربونی تَمم سوز گمجان؟» ۸ ابرم ایگو: «پُسم، خدا پی خوش بَره گربونی تَمم سوُر آماده اکن.» پ دوتاش با هم رفتن.

۹ وقتی به جُئی که خدا به ابرم ایگفته رسیدن، اُجا ابرم یه جُئی پی گربونی درست ایکه و هیژم رو ا ایناها، به پُیش اِساک ایبست و به ا توی جُئی گربونی روی هیژم ایناها. ۱۰ اُغایه ابرم دَس خو دراز ایکه و چاقوئو ایسی تا پُس خو سَر

بُره. <sup>۱۱</sup> ولی فرشته خداوند آسمن به اصدایک و ایگو: «ایرم! ایرم!» ا جواب ایدا: «بفرما، در خدمت!» <sup>۱۲</sup> فرشته خداوند ایگو: «به چوک دس مزن و کاری با ایدنبشه! الان دگه آدوئم که آ خدا آترسی، به چه که به پُسُ خو که تک پُستین امه دریغ ائیکه.» <sup>۱۳</sup> ایرم نگاه اییکه و پُشتِ سرِ خو به یه قوچ ایدی که با شاخوش توی یه بوتنه گیر اییکرده. ایرم ره به قوچ ایگفت و به جی پُسیش، به ا قوچ کربونی تمسوز اییکه. <sup>۱۴</sup> پ ایرم نم اچارو 'خداوند آماده اکن' ایناها. و تا امرو هم اکن: «روی کوه خداوند، آماده آبو.»

<sup>۱۵</sup> فرشته خداوند دومرتبه به ایرم آ آسمن صدا اییکه <sup>۱۶</sup> و ایگو: «خداوند اگت: به ذات خو گسَم آخارم که، به خاطر اییکه ای کار ائیکه و به پُسُ خو که تک پُستین امه دریغ ائیکه، <sup>۱۷</sup> حتما به تو برکت آدم و به نسلت مئه استاله هوی آسمن و مئه شنوی لُو تیو زیاد اکنم. نسل تو صاحب شهروی دشمن خو آبن <sup>۱۸</sup> و همه ملت هوی دنیا آ طریق نسل تو برکت آیزن چون تو به صدای مه گوش ادا.» <sup>۱۹</sup> پ ایرم پهلو نوکر خو برگشت و اُسُ بلند بودن با هم به شهر بیرشبع رفتن. ایرم توی بیرشبع زندگی اییکه.

۲۵

## مرگ ایرم

<sup>۷</sup> ایرم صد و هفتاد و پنج سال عمر اییکه. <sup>۸</sup> ایرم آخیرین نفس خو ایکیشی و بعد آ یه عمر دراز و با عزت مُرد و پهلو آجداد خو ره. <sup>۹</sup> پُسوی ایرم اساک و اسماعیل، به ا توی غار مکفیله دفن شیکه. غار مکفیله داخل زمین عفرون، طره شرقی منطقه ممری هسته، عفرون پُسُ صوخر حیثی. <sup>۱۰</sup> ایرم ا زمین ا حیثیون ایخیریده. اجا به ایرم پهلو زنش سارا دفن شیکه. <sup>۱۱</sup> بعد آ مرگ ایرم، خدا به پُسیش اساک برکت ایدا و اساک نزیک بیرلجی رئی زندگی اییکه.

## تولد یعکوب و عیسو

<sup>۱۹</sup> این سرگذشت نسلوی اساک، پُسُ ایرم: پی ایرم اساک وا دنیا هند. <sup>۲۰</sup> اساک چهل سالشه که به ریکا ایگفت، ریکا دخت بتوئیل آرامی که مالِ فدان آرام. ریکا دادای لابان آرامی. <sup>۲۱</sup> اساک پی زن خو پهلوی خداوند دعا اییکه چون ا نازا هسته. خداوند دعاش کبول اییکه و زنش ریکا آوس بو. <sup>۲۲</sup> دو تا چوک

توی اَشْکُم رِبِکَا به ضد هَمْدِگَه دَس و پا شارَه، رِبِکَا ایگو: «ای چن که وا سَرُم  
آهندن؟» پ دربارَه ای آ خداوند ایپرسی. ۲۳ خداوند به آ ایگو:

«توی اَشْکُم تو دو تا ملت هَسْتَن،

دو تا کوم آ تو اَشْکُمِت جدا اَبَن؛

یه تا آ یه تا دِگَه کوی تِه اَبو،

و گپو، به کوچکو خِذمت اَکَن.»

۲۴ وقتی موک زایمَن رِبِکَا بو، توو اَشْکُم خو دو قلو ایشسته. ۲۵ پُسِ اُولی که وا  
دنیا هُند رنگ و رویی سُرْحَک و تَمُم جُنی ایگک پَر و پُتی که انگار یه کُتِ پشمی  
گرشَه. به همی خاطر نُمی عیسو سُناها. ۲۶ بعد آ، کاکاش وا دنیا هُند. اُ، موکِ  
وا دنیا هُندن، بُن پای عیسو وا دَس خو ایگفته به همی خاطر نُمی یَعکوب  
سُناها. موکعی که رِبِکَا به ای دو تا پُس و دنیا ایوا، اِساک شصت سالشَه.

۲۷ دو تا پُس گپ بودن. عیسو یه میراشکار ماهری و مرد دشت و صحرا  
هَسْتَه، ولی یَعکوب یه مرد اَرُم و چادر نشین. ۲۸ اِساک به عیسو دوست  
ایشسته چون اگوشت اِشکار اُ شخو، ولی رِبِکَا به یَعکوب دوست ایشسته.

۳۷

## خُوی ایسَف

۱ یَعکوب توی سرزمین گنعان زندگی شکه، هَم سرزمینی که بپش اِساک به اَجا  
کوچ ایگردَه مونده. ۲ این سرگذشت نسل یَعکوب:

ایسَف که هفده سالشَه با کاکاهو خوسالاری گله شاکه. اُ جُون با پُسوی بلهه  
و زلفَه هَسْتَه، بلهه و زلفَه زنوی بپ ایسَف هَسْتَن. ایسَف اُ کاروی بد کاکاهو  
خو به بپ خو خبر شدا. ۳ یَعکوب به ایسَف بیسته اُ بقیه پُس خو دوست  
ایشسته، چونکه پُس پیرزادش؛ یَعکوب به ایسَف یه چمه رنگا وا رنگ درست  
ایکه. ۴ ولی وقتی کاکاهوی ایسَف شدی بپش به ایسَف بیسته همه کاکاهوش  
دوست ایشه، آ ایسَف متنفر بودن و سُناتونست با اُ وا جُنی گپ بَرَن.

۵ ایسَف یه خُوی ایدی و وقتی اُ خُو به کاکاهو خو تعریف ایکه، اُس اُ ایسَف  
بیسته متنفر بودن. ۶ ایسَف به کاکاهو خو ایگو: «گوش بیکشی خُوی که  
اُمدیدن ماتعریف بکنم: ۷ سَر زمین، گندم جا جا ماکه. یکهو دسته مه پا بو  
راست ووستا. دسته هون شما دور دسته مه جمع بو و رو وا رو اُ حَم بودن.»

<sup>۸</sup> کاکاهوش به ایسُف سُگفت: «واقعا گران تو به ما حکومت اُگنی؟ واقعا گران تو حاکم ما بَشی؟» پ به خاطر خُو و گپوی ایسُف، نفرت کاکاهوش آ بیسته هم بو.

<sup>۹</sup> اُغایه ایسُف خُوی دِگه ایدی و به کاکاهو خو تعریف ایکه و ایگو: «بیگینین یه خُو دِگه امدی. خُو امدی که آفتو و ماه و یازده استاله رو و ا روی مه خَم شابدوده.» <sup>۱۰</sup> ولی موکی که ایسُف ای خُو خو به بپ و کاکاهو خو تعریف ایکه بپش نهیب شیدا و ایگو: «ای چه خُوین که ایدین؟ واقعا مه و ممت و کاکاهوت آتیم، رو و رو تو خَم آیم؟» <sup>۱۱</sup> کاکاهوش به ایسُف حسودی شاکه، ولی بپش خُوی که ایسُف ایدیده توو خاطرشه.

### فروخته بودنِ ایسُف

<sup>۱۲</sup> کاکاهوی ایسُف نزیکی شهر شکیم رفتن تا گله بپ خو به چروندن بَرَن. <sup>۱۳</sup> یَعکوب به ایسُف ایگو: «مگه کاکاهوت توی شکیم به گله بی چروندن شُنبردن. بُدو تا به تو هم پهلو اُسُ بفرستم.» ایسُف ایگو: «رو چشم.» <sup>۱۴</sup> پ یَعکوب به ایسُف ایگو: «حالا پَره بیگین کاکاهوت و گله سالمَن یا نه بعد بی مه خبر بیا.» اُغایه یَعکوب به ایسُف ا دشت جبرون به طَره شهر شکیم راهی ایکه.

موکی که ایسُف به شکیم رسی، <sup>۱۵</sup> یه تا مرد به ایسُف توو دشت ایدی که حیرونین و مردو آرش ایرسی: «هوا چه نگشتی؟» <sup>۱۶</sup> ایسُف جواب ایدا: «هوا کاکاهو خو نگریدم. خواهش اکنم به مه بیگی که اُسُ گله خو گمجا نچروندن؟» <sup>۱۷</sup> اُ مرد جواب ایدا: «آ ایجا رفتن. چون مِسنت که شاگو: "بی تا بریم طَره دوتان."» پ ایسُف هوا کاکاهو خورَه و به اُسُ توی دوتان یافت ایکه.

<sup>۱۸</sup> اُسُ به ایسُف ا دور شُدی و گبل آ اییکه نزیکش بَشه، نقشه شُکشی که به ا بُگشن. <sup>۱۹</sup> کاکاهوش به همدِگه سُگفت: «خُو گزارُم اهنَدن! <sup>۲۰</sup> حالا بی به ا بُگشیم و توی یه تا آ ای چاه ایبگردنیم بعد اگیم که یه جناور وحشی شیخواردن. اُغایه بیگینیم خُونش چطو تعبیر آبو.» <sup>۲۱</sup> ولی وقتی رثوین ای شسنت، به ایسُف ا دس اُسُ نجات ایدا و ایگو: «بی جنی نگیریم.» <sup>۲۲</sup> رثوین بهش ایگو: «خون مریزی. به ا توی ای چاه که توی بیابن بگردنیم، ایطوکا بدون اییکه ما دس به جنی پرنیم خوش آمره.» رثوین ایطو ایگو تا به ایسُف ا دس اُسُ نجات هاده و پهلو بپ خو برِگردونه. <sup>۲۳</sup> پ موکی که ایسُف پهلو

کاکاهو خو رسی، اَشُ جِمه رنگا وا رنگی که گَرِشَه اَجِنِ ایسِف دَر شُوا<sup>۲۴</sup> و به ا شُگفت توی یه چاهی شُکَرْدُن. چاه خالی و بی هُو.

<sup>۲۵</sup>اَغایه نِشْتَن تا خوراک بُخوَارَن. وقتی سَرخو بالا شُوا سُدی که یه کارُون آ اسماعیلی اَظرفوی جِلعاد شاهُند. اَشُ روی اَشْتَرخو، بار کُندروکِ خوش بو و بَلَسَانُ مَر شَهسْتَه که به مصر شَابُرْدَه. <sup>۲۶</sup>اُ موکِ یَهُودا به کاکاهو خو ایگو: «کُشتِن کاکامُ و زَفَت کِرِدِن خون اُ چه فایده ایی به ما ایشَه؟ <sup>۲۷</sup>یپی تا به اُ به اسماعیلی بُفروشیم و دَسِمُ روش بلند نَبو؛ چون اُ کاکامُن و اُ گوشتِ خُونَمَن.» کاکاهوش هم به گپِ یَهُودا گوش شُدا. <sup>۲۸</sup>پَ وقتی تاجروی مِدیانی رَد شابو، کاکاهوش به ایسِف اُ چاه دَرشُوا و با بیست تکه نقره به اسماعیلی شُفروخت؛ اَشُ هم به ایسِف به مصر شُبُرْد.

<sup>۲۹</sup>وقتی رتوبین سَر چاه بَرگشت و ایدی که ایسِف توی چاه نین، اَناراحتی یکه جِمه خو ایدرد، <sup>۳۰</sup>و پهلُو کاکاهو خو بَرگشت و ایگو: «ایسِف اُجا نَهسْتَه! حالا کَمجا هَواش بَرَم؟» <sup>۳۱</sup>پَ کاکاهوش جِمه ایسِف شُسی، یه تا نری سَر شُبری و جِمه ایسِف توو خون شُرَه. <sup>۳۲</sup>و جِمه رنگا وا رنگِ شُسی پهلُو بَپُ خو شُوا و شُگفت: «ایپی پیدا مِکِرِدِن. بیگین که ایی جِمه پُستِن یا نه؟» <sup>۳۳</sup>یَعکوب جِمه ئو شِشناخت و ایگو: «جِمه پُستِن! یه جِناور وحشی شیخوآردن. حتما ایسِف تکه تکه بوَدِن.» <sup>۳۴</sup>یَعکوب اَناراحتی یکه جِمه خو ایدرد و پلاس گَرخو ایکه و روزوی زیادی به پُسُ خو عَزاداری ایکه. <sup>۳۵</sup>همه پُسُ و دُختوی یَعکوب پهلوش هُندن تا به اُ دلداری شادَن ولی اُ ایناواستَه که اَرَم بَگنت و ایگو: «نه، مه وا همی عزا پهلُو پُسم توو گور اَرَم.» پَ پیی به ایسِف گَبریک شَکه. <sup>۳۶</sup>همی موکِ هو تاجروی مِدیانی توی مصر ایسِف به فوتیفار شُفروخت. فوتیفار یه تا اُ افسروی فرعون و رئیس محافظوی دربار.

۳۹

## ایسِف و زِنِ فوتیفار

<sup>۱</sup>به ایسِف به مصر شُبو. یه مرد مصری که نُمی فوتیفار، به ایسِف اُ اسماعیلیوی که به اُ به مصر شُبُرْدَه، ایخری. فوتیفار یه تا اُ افسروی فرعون و رئیس محافظوی دربار هَسْتَه. <sup>۲</sup>خداوند با ایسِف هَسْتَه، پَ ایسِف مردِ موفق بو و توی لَهر اَرَبابِ مصری خو زندگی شَکه. <sup>۳</sup>اَرَبابِ ایسِف ایدی که خداوند با

ایسفن، و به هرکاری که دَس آرنت خداوند به اُ موفق آکن. <sup>۴</sup> پَ فوتیفار آ ایسف خوشی هُند و ایسف به اُ خدمت شَکِه. فوتیفار به ایسف مَباشِر لَهَرخو ایکه و هرچه که ایسسته دَس ایدا. <sup>۵</sup> آموکی که فوتیفار به ایسف مَباشِر لَهَر و تُم اموال خو ایکه، خداوند لَهَر اُ مردِ مصری به خاطر ایسف برکت ایدا و برکت خداوند وا همه اموالِ فوتیفار، آ لَهَری گِفته تا زمینی. <sup>۶</sup> پَ هرچه که ایسسته دَس ایسف ایدا، و به ای خاطر که ایسف بالا سِر همه کار هسسته، نِگَرَن هیچی نَهه جز اییکه خوراک چه بُوَاره.

ایسف مرد خوش هیکل و جُنّی، <sup>۷</sup> بعد اُ چند وقت، زِن اربابِ ایسف زاغش ایزه و بهش ایگو: «با مِه بُوَوا» <sup>۸</sup> ولی ایسف کِبول اینکه و به زن ارباب خو ایگو: «بیگین به خاطر مِه که بالا سِر همه کار هستم، اربابُم نِگَرَن هیچ چی توی لَهَر نی و همه چی دَس مِه ایدان. <sup>۹</sup> هیچک توی ای لَهَر گِبته آ مِه نی؛ اربابُم هیچی آ مِه دریغ اینکِردن، جز تو که زِن ائی. پَ جُطو مِه آتوُم ای کار خیلی بُد اُنجم هادَم و به ضد خدا گناه بُوَنم؟» <sup>۱۰</sup> با اییکه اُ زن هر رو به ایسف ای گپ شَره، ولی ایسف بهش گوش اینادا تا با اُ بُوَوت و یا با اُ بَشِت.

<sup>۱۱</sup> ولی یه رو وقتی ایسف به لَهَر هُند تا کارخو اُنجم هاید و هیچتا اُ مردوی لَهَر توو لَهَر نَهسَترن، <sup>۱۲</sup> زِن فوتیفار جمه اُ رو ایگفت و ایگو: «با مِه بُوَوا.» ولی هَمیَطو که زَنو جمه ایسف شَکِشی ایسف اُ دَس اُ دَر رَه و جمه ایسف توو دَس اُ زِن مُند، ایسف اُ لَهَر دَر بو. <sup>۱۳</sup> وقتی اُ زِن ایدی که ایسف جمه خو توو دَس اُ وِل ایکِردن و اُ لَهَر دَر رفتن، <sup>۱۴</sup> به نوکروی لَهَرخو صدا ایکه و ایگو: «بیگینین، اربابِ شما به ای عبرانی پهلوم ایاوردن تا همه رشخندم بُوَنن. اُ پهلو مِه هُند تا با مِه بُوَوا ولی مِه با صدای بلند داد اُمَره. <sup>۱۵</sup> وقتی که شَشنتُ صدا خو بلند اُمیکه و داد اُمَره، اُ جمه خو توو دَس مِه وِل ایکه و دَر رَه، اُ لَهَر دَر بو.» <sup>۱۶</sup> پَ زِن فوتیفار تا وقتی که اربابِ ایسف به لَهَر بیاد جمه ایسف پهلو خو اینها. <sup>۱۷</sup> هَم گپ هم به شوخو تعریف ایکه و ایگو: «اُ نوکِرِ عبرانی که بَهَم اِدوا، پهلو مِه هُند تا به مِه بی ابروم بُوَن. <sup>۱۸</sup> ولی وقتی مِه صداخو بلند اُمیکه و داد اُمَره جمه خو توو دَس مِه وِل ایکه و اُ لَهَر دَر رَه.»

<sup>۱۹</sup> وقتی اربابِ ایسف گپوی زِن خو شَشنتُ که شَگو: «نوکرِ تو با مِه ای کار رو ایکِردن»، خیلی جَعلی بو. <sup>۲۰</sup> پَ اربابِ ایسف به اُ ایگه و به زندونی که زندونی هوی پادشاه توش هسَترن، ایکِردن. ایسف اُجا توو زندون. <sup>۲۱</sup> ولی خداوند با ایسف هسسته و به اُ محبت ایکه و توو چَهَم رُئیس زندون ایسف

عزیز بو. ۲۲ پ رئیس زندون به ایسِف بالا سر همه زندونیوی که اجا توو زندون هسَترن ایناها، همه کاروی اجا زیر نظر ایسِف آنجُم شَبو. ۲۳ رئیس زندون دِگه کاری به کاروی که دَس ایسِف ایداده، اینهسته چون خداوند با ایسِف. و اهر کاری که شَکه، خداوند موفق شَکه.

## ۴۰

### خُوی ساقی و نُنوا

۱ چند وقت بعد، ساقی و نُنواي پادشاه مصر، باعث بوَدن که سرورش، پادشاه مصر، آ دَسِشْ خیلی ناراحت بَشت. ۲ پادشاه مصر یعنی فرعون آ دَسِ اپی دو تا نوکر خُو، یعنی رئیس ساقی و رئیس نُنواهو جَعلی بو، ۳ و به اَش توی زندونی که لهر رئیس محافظوی دربار هم اجا هسَته، ایگردی، هَم زندونی که ایسِف اجا زندونی. ۴ رئیس محافظوی دربار به ایسِف ایناها تا با اَش بَشت و به اَش خِذمت بُکن. اَش یه مدت توو زندون هسَترن. ۵ یه شُو، هر تا دوش، یعنی ساقی و نُنواي پادشاه مصر که توی زندون هسَترن، خُو شُدی، هَر تیشْ یه خُوی ایدی و هر خُوشْ یه تعبیر به خوش ایسَسته. ۶ غایه صُحب، وقتی ایسِف پَهلُو اَش رَه، ایدی که پریشوَن. ۷ پ، آنوکروی فرعون که با ایسِف توی زندون آرباب ایسِف هسَترن، ایپرسی: «به چه اِمرو ایگک پَکَرین؟» ۸ اَش جواب شُدا: «خُو مُدیدن، ولی کسی نین که تعبیر بُکنت.» پ ایسِف بهشْ ایگو: «مگه تعبیر کِردنِ خُو کار خدا نَن؟ خواهش اکنم خُو خو به مه بَگی.» ۹ اَغایه رئیس ساقی خُو خو به ایسِف تعریف ایگه و ایگو: «توی خُوم یه درخت انگور رو وا روم، ۱۰ و ادرخت سه تا شاخه ایسَسته. همی که چَغ ایزَه، پُر آشکوفه بو و خوشه هوش انگور رسیده ایدا.» ۱۱ پیاله فرعون توی دَسَم هسَته و انگور رو اُمچی و توی پیاله فرعون فشار اُمد و پیاله تُو توی دَس فرعون اُمنها.» ۱۲ ایسِف به ا ایگو: «تعبیر خُوت این: سه شاخه سه روزن. ۱۳ بعد آ سه رو، فرعون به تو آ زندون آزاد اکن و مقام گِبلتْ بَهِت اَدِه و تو پیاله فرعون مثل موکی که ساقی ا هسَتری، توی دَس ا آنوسی. ۱۴ فکَط وقتی که مورِد لطف فرعون هسَتری؛ به مه وا یاد بیار بَهِم خُوبی بُکن؛ آ حال و احوال مه به فرعون بَگه و به مه ا اپی زندون آزادُم بُکن. ۱۵ چون واقعا به مه آ سرزمین عِبرائی شُدزیدین، و ایجا هم کاری اُمَنکِردن که توی سیاه چال بَشم.»



۱۶ وقتی که رئیس نُواهو ایدی که تعبیر خُو رئیس ساقی خِیرن، به ایسَف ایگو: «مه هم خُو آمدی که سه تا گیفیر نُن رو سَرَم هَسْتَه. ۱۷ توی گیفیر بالایی همه نوع خوراکِ پُخته به فرعون هَسْتَه ولی پرنده هو ا گیفیری که رو سَرَمَه شُخوا.» ۱۸ ایسَف ایگو: «تعبیر خُو ت این: سه تا گیفیر، سه روزن. ۱۹ بعد آسه رو، فرعون سَرِت آرنت و به تیت آدرخت دولکن آگن؛ و پرنده هو گوشت تیت آخازن.»

۲۰ توی روز سَوَم، که روز تولد فرعون، فرعون به همه کسوئی که بهش خِذمت شاکه دعوتی ایدا و فرْمن ایدا که به رئیس ساقی و رئیس نُواهو آزدون پهلوش بیازن. ۲۱ به رئیس ساقی به کار گبلیش برایگردوند و ا پیاله توو دَس فرعون سَنَها. ۲۲ ولی به رئیس نُواهو سَرِ دار ایکه، هَمَطُو که ایسَف بهش تعبیر ایکرده. ۲۳ ولی رئیس ساقی به ایسَف یاد ایکه بلکه به ا فراموش ایکه.

## ۴۱

### خُوِ فرعون

۱ بعد آ دو سال، فرعون خُو ایدی که پهلو رود نیل ووستادِن، ۲ و هفت تا گا جُن و گوشتی آرود نیل دَرهِندن و توی نیزار چَرا شاکه. ۳ بعد هفت تا گا دِگه که زشت و لاغر هَسْتَرن، آرود نیل دَرهِندن و پهلو ا هفت تا گا دِگه لُو روخْتَه ووستادِن. ۴ ا گائوی زشت و لاغر، به ا هفت تا گائوی جُن و گوشتی شُخوا. فرعون آخُو بیدار بو. ۵ و دوباره خُوَرَه و یه بار دِگه توو خُو ایدی که هفت تا خوشه گندم پُر و خُب روی یه ساقه دَرهِندن. ۶ بعد آ اَش، هفت خوشه دِگه دَرهِنْد که باریک هَسْتَه و باد لَوَار خُشکَشُ ایکرده. ۷ ا هفت تا خوشه باریک، به هفت تا خوشه پُر و وَلَم زیر شُدا. فرعون آخُو بیدار بو و ایفَهمی که خُو ایدیدِن. ۸ غایه صُحَب، فرعون پریشون، پ ایفَرستا تا به همه جادوگر و دانائوی مصر بیارِن. فرعون خُو خُو بهش تعریف ایکه، ولی کسی نَهَسْتَه که بُتون خُوِ فرعون بهش تعبیر بُگن.

۹ ا غایه رئیس ساقی به فرعون ایگو: «امرو خطاهوم وا یاد آواردَم. ۱۰ اموک که فرعون به نوکر خُو جَعَل ایکه و به مه و رئیس نُواهو به زندونی که لَهَر رئیس محافظوی دربار اُجان، ایگردی ۱۱ هر دو تا توی یه شو خُوِ مُدی و خُو هَرْتِیم یه تعبیری به خوش ایسَسْتَه. ۱۲ یه جَوْنِ عِبْرانی اُجا با ماهه که نوکر

رئیسِ محافظوی دربار هَسْتَه. وقتی که ما خُو خو به اُ تعریف مُکِه، اُ خُوْم به ما تعبیر ایکه به هَرْتِمِ طَبِكِ خُوی که مُدیده تعبیر ایکه<sup>۱۳</sup> درست هَمُطُو که بَهْمِ تعبیر ایکه اِتفاق هم گفت؛ به مه به سرکارم بَرشگردوند و رئیس نُواه سِر دار رَه.»

<sup>۱۴</sup> اُغایه فرعون ایفِرستا تا به ایسُف بیازن. پَ به اُ فوری آ سیاه چال دَر سُوا و بعد اییکه سَر و رو خو ایثراشت و چمه خو عوض اییکه به محضر فرعون رَه. <sup>۱۵</sup> فرعون به ایسُف ایگو: «مه یه خُو اُمیدین و کسی نین که بُتون اُ رو تعبیر بُکن. درباره تو اُمشُنن که وقتی یه خُو رو بَشنوی، اتونی اُ رو تعبیر بُکنی.» <sup>۱۶</sup> ایسُف به فرعون جواب ایدا: «ای مه نَهَم که تعبیر اکنم، خدا به فرعون جواب خوبی اده.» <sup>۱۷</sup> پَ فرعون به ایسُف ایگو: «توو خُو امدی که لُو رود نیل ووستادم<sup>۱۸</sup> که هفت تا گا گوشتی جُن اُ رود نیل دَرهندن و توی نیزاز چرا شاکه. <sup>۱۹</sup> بعد آ اَش هفت تا گا دِگه، دَرهندن که نَحیف و خیلی زشت و لاغر هسَترن. مه توی تَمم مصر هیچوه گائوی به زشتی اَش اُمندیده. <sup>۲۰</sup> و اُ گائوی لاغر و زشت، به هفت تا گا گوشتی که اول اُ رود دَرهندن، سُخوا. <sup>۲۱</sup> ولی حتی بعد اُ خواردین اَش اصلا معلوم نَهسَته که به اَش سُخواردین، چون مِثه اول هَنو زشت هسَترن. هَم موک بیدار بودم. <sup>۲۲</sup> دومرتبه یه خُو دِگه امدی که هفت تا خوشه گندم پُر و خُب رو یه ساقه دَرهنده <sup>۲۳</sup> بعد آ اَش، هفت تا خوشه دِگه دَرهندن که پَجمرده و باریک هسَترن و آ باد لِوار خشک بودرن. <sup>۲۴</sup> و اُ خوشه هوی باریک، به هفت تا خوشه پُر زیر شُدا. مه ایی به جادوگر اُمگو، ولی کسی نَهسَته که بُتون به مه تعبیر بُکن.»

<sup>۲۵</sup> اُغایه ایسُف به فرعون ایگو: «هر دو تا خُو فرعون یکین. خدا هرچه که سُوا اَنجُم هاده، به فرعون نِشُن ایدا. <sup>۲۶</sup> هفت تا گا خُب، هفت ساین و هفت تا خوشه پُر هفت سال. هر دو تا خُو یکین. <sup>۲۷</sup> هفت تا گا لاغر و زشت که بعد آ اَش اُ رود نیل دَرهندن و هَمیطُو هفت خوشه خالی که آ باد لِوار خشک بودرن، هفت سال گَحطین. <sup>۲۸</sup> هَمُطُو که به فرعون اُمگفت، خدا هرچه که سُوا اَنجُم هاده، به فرعون نِشُن ایدا. <sup>۲۹</sup> توو تَمم سرزمین مصر هفت سال پَله پَله فَرأونی آتا، <sup>۳۰</sup> ولی بعد آ، هفت سال گَحطی آتا، همه سالوی که توو سرزمین مصر فَرأونی هسَته آ یاد آرَن و گَحطی به ای سرزمین نابود اکن. <sup>۳۱</sup> به خاطر گَحطی که آتا اُ فَرأونی هیچی نامنت چونکه گَحطی خیلی سختی ابو. <sup>۳۲</sup> تکرار خُو فرعون ایی معنی ایسه که ایی کار اُ طَرَه خدا تعیین بودن و خدا

به همی زودی أَنْجَمِشْ اَدِت. ۳۳ پَ حالا فرعون باید یه تا آدم فهمیده و دانا پیدا بکنن و به اَ بالا سَرِ سرزمین مصر بُنوسه. ۳۴ فرعون باید سَرِ زمینوی کشاورزی ماموروی بُنوسه که توو طولِ هفت سال قَراوُنی، یک پنجم محصولات زمینوی مصر جمع بکنن. ۳۵ و همه خوراکوی اِپی سالوی حُب که آتات، جمع بکنن و غَله رو زیر نظر فرعون اَنبار بکنن و خوراک توو شهر نَگه بکنن. ۳۶ اِپی خوراک باید به اندازه هفت سال گَحطی که توی مصر آتات جمع بَشت، تا سرزمین با اِپی گَحطی نابود نَبو.»

۳۷ فرعون و همه دَربارِش اَ اِپی پِیشنهاد اِیْسَف خِیلی خوششُ هُند. ۳۸ فرعون به دَرباریِ خو ایگو: «مگه دِگه اَتونیم مِنه اِپی مرد پیدا بکنیم، مردی که روح خدا توو وجودِشِن؟» ۳۹ اَغایه فرعون به اِیْسَف ایگو: «چون خدا همه اِپی چیزُ به تو نِشِن اِیدادِن، پَ هیچک گِد تو فهمیده و دانا نین. ۴۰ به همی به تو مسئول دِبارِ خو اَکُنم و تَممِ مردم مِه اَ تو فَرْمَن اَبَرِن. مِه فَکَط توی سلطنت اَ تو بالائِه اَبم.» ۴۱ پَ فرعون به اِیْسَف ایگو: «بیگین به تو بالا سَرِ تَممِ سرزمینِ مصر اَمناهادِن.» ۴۲ بعد فرعون انگشترِ خو که مُهرش اَ دَسِ خو دَر اِیوا و توو دَسِ اِیْسَف اِیکه و جِمه اِی کتونی نرم و لطیف گَرش اِیکه و زنجیرِ طلا و اِگردنش اِیکردی. ۴۳ و به اِیْسَف سوار اِرابه دَوَمِ خو اِیکه. اِیْسَف هرجا که شَرِه گِبل اَ اِییکه پَرِسِه جارجی همه جلوش جار شازَه شاگو: «زانو پَرِنین!» و اِیْطو فرعون به اِیْسَف بالا سَرِ تَممِ سرزمینِ مصر اِیناها. ۴۴ همه اِیشُ هیچ، فرعون به اِیْسَف ایگو: «فرعون مِه اَم، ولی بَدون اِجازه تو، توی تَممِ سرزمینِ مصر کسی حق اِینی دَسِ یا پا خو دراز بکن.» ۴۵ فرعون نِمِ اِیْسَف صَفِناتِ فَعَنیجِ اِیناها و به دُختِ فوطی فَاَرَعِ که نَمی اَسِناتِ به اِیْسَف شُگه. فوطی فَاَرَعِ کاهِنِ شهر اُن هَسْتِه. پَ اِیْسَف با گِدَرَتِ بالا سَرِ تَممِ سرزمینِ مصر حُکمرانی شُگه.

۴۶ اِیْسَف سی سالیشه که خِذمتِ به فرعون، پادشاهِ مصرِ شروعِ اِیکه. اَ اَدربارِ فرعون رَه تا به کاروی تَممِ سرزمینِ مصر رسیدگی بکن. ۴۷ توی هفت سالِ قَراوُنی، زمینِ خِیلی محصول اِیدا. ۴۸ اِیْسَف همه خوراکوی که توی اِپی هفت سالِ قَراوُنی توو سرزمینِ مصر دَسِ هُنده جمع اِیکه و توی شهرِ اَنبارِ اِیکه. اَ خوراکوی که اَسَرِ زمینِ اطرافِ هر شهر جمع بوْدَه توی هَمِ شهرِ اَنبارِ اِیکه. ۴۹ اِیْسَف غَله هو رو که مِنه ریگِ دِیریا زیاده تَلِ اَمبارِ اِیکه، اِیکگِ زیاده که اَ حسابِ کتابشُ دَسِ اِیکشی چونکه دِگه اِیناتونستِه حسابشُ بکن.

۵۰ گِبل اَ اِییکه سالوی گَحطی بیاد، اَسِناتِ بِی اِیْسَف دو تا پُسِ وا دِنیا اِیوا.

أَسِنَات دُخِتِ فوطی فَارِع، کَاهِنِ شَهْرِ أَنْ. <sup>۵۱</sup> اِیْسُفُ نُمِ پُسِ أَوَّلِ خُو مَنَسِی یَعْنِی فَرَامُوشِی اَیْنَاهَا، اِیْسُفُ اَیْگُو: «بِه چِه که خُدا تَمَمِ سَخْتِی وَ تَمَمِ دُورِی مِه اَلْهَر بَبَمِ رُو آ یَاد مِه اَیْبَرْدَن.» <sup>۵۲</sup> اُ پُسِ دُومِ خُو اِفْرَايِمِ یَعْنِی پُر ثَمْرِ نُمِ اَیْنُوشْت، اِیْسُفُ اَیْگُو: «بِه چِه که خُدا بِه مِه تُوِی سِرْزَمِیْنِ سَخْتِی هُوم، پُرْبَارِ اَیْکِرْدَن.» <sup>۵۳</sup> هَفْتِ سَالِ فَرَاوُنِی کِه تُوِی سِرْزَمِیْنِ مِصْرِ هَسْتَه، تَمَمِ بُو <sup>۵۴</sup> وَ هَمَطُو کِه اِیْسُفُ اَیْگُفْتَه، هَفْتِ سَالِ گَحَطِی شَرُوعِ بُو. تُوُو هَمِه سِرْزَمِیْنُ گَحَطِی بُو. وِلی تُوِی هَمِه جَايِ سِرْزَمِیْنِ مِصْرِ نُنِ بِي خُوَارِدِنِ هَسْتَه. <sup>۵۵</sup> وَ قَتِی تُوِی هَمِه جَايِ سِرْزَمِیْنِ مِصْرِ مَرْدَمِ بِه گُشْنَه اِیِی گُفْتَن، مَرْدَمِ بِي نُنِ پَهَلُو فَرَعُونِ رَفْتَنُ کَمِکِ شُخْوَاسْت. فَرَعُونِ بِه تَمَمِ مِصْرِیْ اَیْگُو: «پَهَلُو اِیْسُفِ بَرِی وَ هِرْچِه کِه بِه شَمَا اَگِتِ اَنْجَمِ هَادِی.» <sup>۵۶</sup> پَ وَ قَتِی کِه گَحَطِی تُوُو تَمَمِ اُ سِرْزَمِیْنِ هُنْد، اِیْسُفُ تَمَمِ اَنْبَارُ بَازِ اَیْکِه، وَ بِه مِصْرِیْ غَلَه شَفُورُوخْت، چُون گَحَطِی سَخْتِی تُوِی سِرْزَمِیْنِ مِصْرِ هَسْتَه. <sup>۵۷</sup> حَالَا اِیْشُ هِیْچ، مَرْدَمِ تَمَمِ دُنِیَا بِه خَرِیْدِنِ غَلَه پَهَلُو اِیْسُفِ بِه مِصْرِ هُنْدَن، چُون تُوِی تَمَمِ دُنِیَا گَحَطِی خِیْلِی سَخْتِی بُوْدَه.

## ۴۲

### کاکائو ايسف به مصر اتان

<sup>۱</sup> وَ قَتِی کِه یَعْکُوبِ خَبْرِی بُو کِه تُوِی مِصْرِ غَلَه بِه فَرُوشِ هَسْتِن، بِه پُسِ خُو اَیْگُو: «بِه چِه وَوَسْتَا دِیْنُ بِه هَمْدِگِه نَگَا اَکِرْدِیْنِ؟» <sup>۲</sup> وَ بَهْشُ اَیْگُو: «بِیْگِیْنِیْنِ مِشْتِن کِه تُوِی مِصْرِ غَلَه بِه فَرُوشِ هَسْتِن. بِه اَجَا بَرِی وَ بِي مَا غَلَه بِخَرِیْنِ تَا زَنْدَه بُمُونِیْمِ وَ نَمِرِیْم.» <sup>۳</sup> پَ دِه تَا اُ کَاکَاهُوی اِیْسُفِ رَفْتَنِ تَا اُ مِصْرِ غَلَه بِگَرْن. <sup>۴</sup> وِلی یَعْکُوبِ، بِه بَنِیَامِیْنِ کَاکَايِ تَنِی اِیْسُفِ هَمْرَاهِ کَاکَاهُوشِ اَیْنِفِرِسْتَا، چُون شَتْرِسِی کِه بِلَايِی سَرِشِ بِيَاد. <sup>۵</sup> پَ پُسُوِی یَعْکُوبِ هَمِ اُ کَسُوِی هَسْتَرْنِ کِه بِه خَرِیْدِنِ غَلَه رَفْتَن، چُون گَحَطِی تُوُو سِرْزَمِیْنِ گَنْعَانِ هَمِ هُنْدَه. <sup>۶</sup> اِیْسُفُ حَاکِمِ سِرْزَمِیْنِ مِصْرِ. اُ کَسِی کِه بِه هَمَه مَرْدَمِ اُ سِرْزَمِیْنِ غَلَه شَفُورُوخْت. کَاکَاهُوی اِیْسُفِ هُنْدَن جَلُوشِ تَعْظِیْمِ شُکِه وَ اَیْکِه خَمِ بُوْدِنِ کِه رُوشُ بِه زَمِیْنِ رِسی. <sup>۷</sup> اِیْسُفُ وَ قَتِی بِه کَاکَاهُو خُو اَیْدِی بِي اَشُ شِشْنَاخْت، وِلی بَا اَشُ مِثِه غَرِیْبِه هُو رِفْتَارِ اَیْکِه، اُ بَا تَنْدِی بَاهَاشُ گَبِ اَیْرَه وَ اَیْگُو: «اُ کَمْجَا هُنْدِیْنِ؟» اَشُ جَوَابِ شُدَا: «اُ سِرْزَمِیْنِ گَنْعَانِ هُنْدِیْمِ تَا خُورَاکِ بِخَرِیْم.» <sup>۸</sup> اِیْسُفُ بِه کَاکَاهُو خُو شِشْنَاخْت، وِلی اَشُ بِه اِیْسُفِ شَنْشَاخْت. <sup>۹</sup> اَغَايِه

ایسَف خُوپی که درباره اَشْ ایدیده و یاد ایوا و بهشْ ایگو: «شما جاسوسین! شما هُنْدین تا جاسوسی سرزمینم بُکنین.»<sup>۱۰</sup> کاکاهوش به اَشْگفت: «سرورم، ایطو چیزی نین! ای نوکرت هُندن تا خوراک بَخَرن.»<sup>۱۱</sup> ما هَمَم پُسوی یه نفریم. ما آدموی رو راستیم؛ ای نوکرت هیچوه جاسوسی شُنکَرِدن.»

<sup>۱۲</sup> ایسَف به اَشْ ایگو: «نه! شما هُنْدین تا جاسوسی سرزمینم بُکنین.»<sup>۱۳</sup> اَشْ جواب شُدا: «ما نوکرت، دوازه تا کاکائیم و پُسوی یه مَرْدیم که توی سرزمین گنعان اِن. الان کاکای کوچکم پهلوی بَبُمن و یه تا آ کاکام هم دِگه نین.»<sup>۱۴</sup> ولی ایسَف بهشْ ایگو: «هَم گپی که بهت اُمزه: شما جاسوسین! شما ایطو امتحان آبین: به جُن فرعون گسَم تا کاکای کوچکت ایجا نیا، ناوالم آ ای جا دَر ببین.<sup>۱۶</sup> به یه تا آ خوت بفرستی تا به کاکای کوچکت ایجا بیاره؛ بَقیت، توو زندون آمونین تا گپت ثابت بَشت که راست آگفتین یا نه. وگرنه، به جُن فرعون گسَم که شما جاسوسین!»<sup>۱۷</sup> ایسَف سه روز به همه اَشْ و هم توو زندون ایگردی.

<sup>۱۸</sup> توی روز سوَم ایسَف به اَشْ ایگو: «پ کاری که بهت آگم اَنجُم هادین تا زنده بُمونین، چونکه مه مَرِد خدا تَرسی آم: آگه که شما آدموی رو راستین، بوالی یه تا آ شما کاکاهو ایجا توی همی زندون بُمونه و بَقیت بَرَن و به خانواده هوت که توو گحطی اَن غله بَبَرَن.<sup>۲۰</sup> ولی باید به کاکای کوچک خو پهلوی مه بیارین تا گپت ثابت بَشت و نَمیرین.» پ اَشْ هم همی کار شُکه<sup>۲۱</sup> آغایه اَشْ به همدگه شُگفت: «واقعا که ما دَر حق کاکاخو بدی مِکه. اموک که ایسَف بهم التماس شُکه، مَدی که زجر آکشیدن، ولی بهشْ گوش مُندا. به خاطر همین که خوم اِن ایطو زجر آکشیدیم.»<sup>۲۲</sup> رثوین جواب ایدا: «مگه مه بهت اُمنگو که دَر حق اُپس گناه مکنین؟ ولی شما گوش تُندا! حالا تاوُن خون اُن که پَس آدادیم.»<sup>۲۳</sup> اَشْ شُنادونست که ایسَف گپ اَشْ رو آفهمه، چون که ایسَف با مترجم باهاشْ گپ شَره.<sup>۲۴</sup> آغایه ایسَف آ پهلوشْ رَه و گیریک ایکه و دومرتبه پهلوشْ بَرگشت و باهاشْ گپ ایزه. بعد به شَمعون آ بین اَشْ ایگفت و جلو چهم کاکاهوش به آ ایبست.<sup>۲۵</sup> آغایه ایسَف به نوکر خو دستور ایدا تا کیسه هوشْ پُر آ غله بکنن و پول هر تیشْ توو کیسه هوشْ بَنوسن و به توو راهشْ خوراک بهشْ هادین. و همه کاروی که ایسَف ایگفته به اَشْ شُکه.

<sup>۲۶</sup> آغایه اَشْ غله رو الاغْ خو بار شَره و آ جا رفتن.<sup>۲۷</sup> موکی که اَشْ یه جا بی استراحت موندَرَن، یه تا اَشْ کیسه خو باز ایکه تا به الاغْ خو علف هاده، آ

ایدی که پولی سَر کیسه ناهادِن. ۲۸ بَ اُ به کاکاهو خو ایگو: «پولِ مِه بَرشگرْدنْدِن؛ ایجا سَر کیسه مون.» اَش اُ ترس دِل تَرک بوْدَرَن و با ترس و لِرز به همدِگه نگاه شُکِه شُگو: «ای چه بلایین که خدا به سَر ما ایواردِن؟» ۲۹ موکعی که اَش پهلوی بَپ خو، یَعکوب، به سرزمین گنعان بَرگشتن، هر چه که وا سَرِش هُنْدَه به بَپ خو تعریف شُکِه شُگفت: ۳۰ «اُ مرد که حاکم سرزمین مصر هَسْتَه وا ما وا تَنْدی گَپ ایزَه و فکر ایکه ما جاسوس اُ سرزمینیم. ۳۱ ولی ما به اُ مگفت: ”ما آدموی رو راستیم، هیچوه جاسوسی مُنکِرِدِن. ۳۲ ما دوازده تا کاکائیم آیه بَپ. یه تا اُ کاکام دِگه نین و کاکای کوچکُم الان توو سرزمین گنعان پهلوی بَپُم.“ ۳۳ بعد حاکم مصر بَپُم ایگو: ”با ای کار آفَهْمُم که شما آدموی رو راستین یه تا اُ کاکاتُ پهلوی مِه بُنوسی و به خانوادتُ که توو گحطی اُن غله بگیری بَپَرین. ۳۴ ولی به کاکای کوچکتُ پهلوی مِه بیاری اُغایه اُن که آفَهْمُم شما جاسوس نَهین، آدموی رو راستین. اُغایه کاکاتُ بَپُتُ پَس اَدَم و اَتونین توی سرزمین مصر خرید و فروش بکنین.“»

۳۵ موکعی که اَش کیسه هو خو خالی شاکه، شُدی که پول هَرَنیش نوو کیسه خوشن. وقتی اَش و بَپش کیسه هوی پول شُدی، تَرسیدِن. ۳۶ بَپش یَعکوب به اَش ایگو: «شما داغ چوگُم به دِلُم تَناهادِن. ایسَف دِگه نین، شَمعون دِگه نین، حالا تاوا به بنیامین هم بَپَرین. همه ای بلاهو وا سَرُم هُنْدِن.» ۳۷ اُغایه رِئوبین به بَپُ خو ایگو: «اگه به بنیامین پهلوت بَرَامَنگَرْدُن به هر دو تا پَس مِه بُکَش. به بنیامین دَس مِه هادَه، مِه به اُ پهلوی تو بَرَاگَرْدُنُم.» ۳۸ ولی یَعکوب ایگو: «پُسُم باهاتُ نِتَا؛ چون کاکاش مُردِن و فِکَط هَمی یه تا موندِن. اگه توی ای راه که اَرین بلایی وا سَری بیاد، مِه پیرمرد اُغَصَه دِک اُکُنم و اَرَم زیر خاک.»

۴۳

### کاکاهو به مصر بَرَاگَرْدِن

۱ توو سرزمین گنعان گحطی سختی. ۲ اَش وقتی غَلَه ای که اُ مصر شُوارده شُخو و تَمَم شُکِه، بَپش بَپش ایگو: «دومرتبه پَرین و بی ما یه خو خوراک بگیری.» ۳ ولی یهودا بَپش ایگو: «اُ مرد با تاکید بَپُم هشدار ایدا و ایگو: ”اگه کاکاتُ باهاتُ نَبِشْت، دِگه رومَم ناگینین.“ ۴ اگه به کاکام هَمرامُ بَپَرِستی، اَریم و بَپت خوراک اُخَریم. ۵ ولی اگه به اُ نَپَرِستی، ناریم، چون اُ مرد به ما ایگو: ”اگه

کاکاتُ باهاتُ نَبِشْت، دِگَه رومَم ناگینین.»<sup>۶</sup> یَعکوب ایگو: «به چه دَر حَقِ مِه بدی نُکَه به اُ مرد نُگُو که کاکای دِگَه هم تُهَسْتِن؟»<sup>۷</sup> اَشْ جَوَاب شُدَا: «اُ مرد با دقت درباره ما و خانوادَمُ سؤال ایگَه و ایگو: «بِتُّ هِنوزا زِنْدَن؟ کاکای دِگَه هم تُهَسْتِن؟» هرچه که ما به اُ مُگفت جَوَاب اِی سؤالِشَه. ما اَ کَا مادونِست که اِگت: «به کاکاتُ ایجا بیاری؟»<sup>۸</sup> یهودا به بَپِ خَو یَعکوب ایگو: «به اُ پُسو وَا مِه بفرست که هُرْسِیْمُ بَرِیْم، تا ما و تو و چَک و چوکومُ زنده بُمونیم و نَمِریْم. <sup>۹</sup> مِه ضامن اَبَم که به اُ صحیح و سالم بَرِیگَرْدُنَم. به اُ مِه تحویل بِگَه. اگَه به بنیامین بَرِشْمَنگَرْدُن و تحویلِت اَمندا، تَمَم عمر گناهِش وَا گردنِ مِه بَیشت. <sup>۱۰</sup> اگَه مَعظَل مُنکِرَدَه، تا حالا دو بار رَفْتِیْمُ بَرِگَشْتِیْم.»

<sup>۱۱</sup> اُغایه بَیْشُ یَعکوب، به اَشْ ایگو: «اگَه راه دِگَه نین، پَ اِی کار رو بُکْنِین: بهترین محصولوی زمیْنُ بَسی توو کیسه هو خو بَنوسی، یه خو بَلَسان و یه خو عاسَل، گندورکی که بوش خاشِنُ، مَر و پسته و بادوم به اُ مرد سوغات بَیْری. <sup>۱۲</sup> دو برابر پول وَا خو بَیْری، پولی هم که سَرِ کیسَه تُ شَناهاذَه پَس هادی. شاید اشتباه بودن. <sup>۱۳</sup> به کاکاتُ هم بَسی و هُرْسِی دو مرتبه پهلواُ مرد بَری. <sup>۱۴</sup> خدای قادر مطلق دِل اُ مرد وَا رَحْم ببارَه تا به شَمعون و بنیامین بهتُ بَرِیگَرْدونَه. مِه اَم اگَه گَرانِ داغ چوکومُ رو دِلَم بُمونه، باشتا بُمونه.»<sup>۱۵</sup> پَ کاکاهوش به بنیامین، سوغاتُ، دو برابر پولُ، وَا خو شَسی بَلند بودن و به مصر رَفْتَن و به محضر ایسُف ووستادَن.

<sup>۱۶</sup> موکعی که ایسُف به بنیامین وَا اَشْ ایدی، به مُباشر لَهرخو ایگو: «به اِی مردُ به لَهَر بَیْر و یه حیونُ سَر بَیْر اَماده بُکَن، چون ایشُ ظَهَر باید با مِه خوراک بُوخوارن.»<sup>۱۷</sup> اُ مُباشر کاروی که ایسُف بهشُ ایگو اَنجُم ایدا و به کاکاهو به لَهَر ایسُف اِیْرَد. <sup>۱۸</sup> ولی اَشْ اَ اییکه به لَهَر ایسُف شُبَرْدَش، تَرسیدَن و با خوشُ شاگُو: «به ما به خاطر پولی که بار اول توو کیسه هوْمُ بَرِشْگَرْدونَدَه، ایجا شُوارِدِن تا به ما حمله بُکَن، بَرِیْزَن رو سَرُمُ و به ما برده خو بُکَن و الاغُمُ بَسَن.»<sup>۱۹</sup> پَ اَشْ پهلواُ مُباشر لَهَر ایسُف رَفْتَن و دَم دَر لَهَر باهاش گپ شَرَه <sup>۲۰</sup> و شُگُو: «سروْرُمُ، ما دفعه اول به گِفتِن خوراک به ایجا هُنَدِیْم. <sup>۲۱</sup> موکعی که اُجا بَی استراحت ماواسته بُمونیم، ووستادِیْم کیسه هوْمُ واز مُکَه و مُدی که پولِ هر تِیْم کامل، سَرِ کیسَهْمُن. حالا ما پولُ وَا خوْمُ پَس مُواردِن. <sup>۲۲</sup> به گِفتِن خوراک، وَا خوْمُ بازم پول مُواردِن. نادونیم کِ پولُمُ توو کیسه هوْمُ اینهاذَه.»<sup>۲۳</sup> اُ مُباشر ایگو: «سَرْتُ سلامت؛ مَترسین. خدای شما و خدای بَپِ شما، بهتُ

گنج توی کیسهٔ اینه‌ادِن، پولِ شما به دَسِ مِه رِسی. «اُغایه اُ مرد به شَمعون پَهلو اُش ایوا. ۲۴ اُ مباشر به اُش به لَهر ایسُف ایوا، بَهِشُ هُو ایدا تا پاهُ خو بُشورَن و به الاغُشُ علف ایدا. ۲۵ اُش سوغاتیِ خو آماده شُکِه تا ظهر که ایسُف اُتا بَهِش هادَن، چون شُشُنُت که باید اُجا خوراک بُخوارَن.

۲۶ وقتی که ایسُف به لَهر هُند، اُش سوغاتی که با خوشُ شوارَدَه، به لَهر، پَهلو ایسُف شُوا و رو وا رویِ اُ تعظیمِ شُکِه ایبگِه خَم بودَن که روشُ وا زمینِ رِسی. ۲۷ ایسُف باهائُشُ حال و احوالِ ایبگِه، ایگو: «اُ بَپِ پیرتُ که دَرِ موردی تُو سالیمن؟ هِنوزا زِنَدَن؟» ۲۸ اُشُ جواب شُدا: «نوکرِت، بَپُم سالیمن و هِنوزا زِنَدَن.» و رو وا رویِ ایسُف خَم بودَن تعظیمِ شُکِه. ۲۹ ایسُف نگاهِ ایبگِه به کاکا خو بنیامین که آیه مُم هم هَسَترن، ایدی و ایگو: «ای هَم کاکای کوچیکُن که دربارشُ وا مِه گَپ تَزَه؟» ایسُف به بنیامین ایگو: «پُسم، خدا برکت هادَه.» ۳۰ ایسُف که آدیدنِ کاکاخو بُغَضِشُ ایبگِه، وا شتابِ دَرِ بو تا یه جُئی پیدا بُکُنُت گَریک بُگَن. پَ اُ به اُفاقِ خورَه و اُجا گَریک ایبگِه. ۳۱ بعدِ روخو ایشوشُتُ دَرهَنُدُ به خوشِ ایگنا و ایگو: «خوراکِ بَیرین.» ۳۲ پِ ایسُف خوراکِ جدا شُناها، پِ کاکائُشُ هم جدا، و پِ مصریوی که با اُشُ خوراکِ شاخوارَدَه هم جدا شُناها، چونِ مصری شُناونِست با عِبرائیِ خوراکِ بُخوارَن. به چه که مصری عاریشُ شَهَنَد. ۳۳ به کاکاهویِ ایسُف با ترتیبِ سنشُ، اُپس گَپو تا پُس کوچکو، به محضرِ ایسُف شُناها. اُشُ با تعجب به همدگِه نگاهِ شاکِه. ۳۴ موکعی که سَهَمِ اُشُ آسفرَه ایسُف شادا، به بنیامین پنج برابرِ بیشِتِه آسَهَمِ بقیه شُدا. پَ اُشُ با ایسُف شُنوشتی و خاشی شُکِه.

## ۴۴

### پیاله نقره

۱ اُغایه ایسُف به مباشرِ لَهرِ خو فَرْمَن ایدا، ایگو: «کیسه اییِ مردُ تا جُئی که بُتوَننِ بَیرنِ پُرِ اُ خوراکِ بُگَن و پولِ هَرْتیشُ سَرِ کیسه هوشُ بُنوس. ۲ بعدِ پیاله نقره مِه سَرِ کیسه کاکا کوچکو بُنوسِ پولی هم که به گِفَتِنِ غَلَه ایوارَدَه هم بُنوس.» اُ مباشرِ هرکاری که ایسُف بَهِشُ ایگو اُنْجَم ایدا.

۳ وقتی صُحبِ هوا روشن بو، به اُ مردُ با الاغُشُ رُهی شُکِه. ۴ اُشُ هِنوزا خیلی آ شهرِ دورِ نَبودَرِن که ایسُف به مباشرِ خو ایگو: «هُرُس و دُمبالِ اُ مردُ بَرَه و



موکعی که به اَش رَسیدی بَهِش بَگَه: ”به چه جواب خوی با بدی تُدا؟ ° مگه ای هَم پِیاله ای نَن که سرورِ مه آ آخارِه و با اُ فال اِگنت؟ ای کارِی که شما تُکه کار خیلی بَدین.“

<sup>۱</sup> وقتی که مُباشَر به اَش رَسی هَمی گَپُن بَهِش اِیَرِه. <sup>۷</sup> اَشُ به اُ مُباشَر شُگو: «به چه سرورِ ما ایطو اِگت؟ بِلانَسبَت ما نوکرتِ که هَمچی کارِی مُکِرَدِه بَشت! <sup>۸</sup> بیگین ما حتی پولی که سَرِ کِیسَهْمُ پِیدا مُکه، اُ سرزمینِ کَنعانِ بَهِتُ بَرْمُگِرْدُن؛ پَ چطو اَتونیم که اُ لَهرِ سرورِتِ طلا یا نقره بُدزیم؟ <sup>۹</sup> پِیاله پَهلُو هَرْتِی اُ ما نوکرتِ پِیدا اِتِکه، به اُ بُگَش و بَقِیَمُ هَم نوکروِی سرورُمُ اَبیم.» <sup>۱۰</sup> مُباشَر اِیگو: «خیلی خُب، هَمی که تُگو اَبو. دَس هَر تِیْتُ پِیاله تُو پِیدا اُمِکه، اُ نوکَرِ مِه اَبو؛ ولی بقیه شما بی تقصیرین.» <sup>۱۱</sup> پَ هَمَشُ و اَشْتابِ کِیسَه خور و زمینِ شُناها و هَر تِیَش کِیسَه خور و اَز شُکه. <sup>۱۲</sup> مُباشَر اُ کِیسَه کاکا گِپَتِه شروع به گِشْتِن اِیکه تا به کاکا کوچکو رَسی. پِیاله توو کِیسَه بنیامین پِیدا بو. <sup>۱۳</sup> اُغایه اَشُ یَکه جِمَه خور شُدرِد و هَمَشُ الاغُ خور بار شُکه، به شهر بَرگِشْتِن.

<sup>۱۴</sup> موکعی که یهودا و کاکاهوش به لَهر اِیْسَف هُنْدن، اُ هِنوزا اُجا هَسْتَه. اَشُ جَلو اِیْسَف به پاش گَفْتِن. <sup>۱۵</sup> اِیْسَف بَهِش اِیگو: «ای چه کارین که تُکه؟ مگه نادونین که مردی مِثِه مِه با فالگیری اَتون همه چی بَفَهْمِه؟» <sup>۱۶</sup> یهودا جواب ایدا: «به سرورُمُ چه بَگِیْمُ چه جوابی هادیم؟ چطو بی گناهی خور ثابت بَگنیم؟ خدا به ای نوکرتِ به سزای اُ خَطاشُ اَرَسونِه. حالا، هم ما و هم اُ کِ پِیاله دَسی پِیدا بو، نوکروِی سرورُمُ اَبیم.» <sup>۱۷</sup> ولی اِیْسَف اِیگو: «بِلانَسبَت مِه که هَمچین کارِی بُگنم! فَکطُ اُ کِ پِیاله مِه دَسی پِیدا بو نوکَرِ مِه اَبو. بقیه شما به سلامت پَهلُو بَپ خور بَرِگِرْدین.»

<sup>۱۸</sup> اُغایه یهودا نَزیکِ اِیْسَف رَه و اِیگو: «سرورُمُ، خواهش اَمَسْتِن بُوالی که مِه نوکرتِ، دَر گوشتِ یه گَی بَگم. با نوکرتِ مِه، جَعَل مَگِه، چون تو یه آدمی مِثِه فرعون. <sup>۱۹</sup> سرورُمُ، تو اُ ما نوکرتِ اِدپُرسی: ”بَپ یا کاکائی دِگِه هَم تُهَسْتِن؟“ <sup>۲۰</sup> ما به سرورُمُ جواب مُدا: ”یه بَپ پِیَر و یه کاکا جَوْنی مُهَسْتِن که چوک پِیرزادِشِن. کاکای اُ چوک مُردن و اُ اُم اُم هَمی یه چوک موندن. پِی به اُ دوست اِیْسَه.“ <sup>۲۱</sup> اُغایه به ما نوکرتِ اِتْگَفْت: ”به اُ پَهلُو مِه بیاری، تا و اِچَهْمُ خوم به اُ بَیگِیْنم.“ <sup>۲۲</sup> سرورُمُ، ما به تو مُگَفْت: ”اُ پُس ناتون به بَپ خور و بَگن، چون اَگِه به بَپ خور و بَگن، بَپِش اَمِرْت.“ <sup>۲۳</sup> ولی تو به ما نوکَرُ خور اِتْگو: ”تا به کاکای کوچکو خور با خورْت نِیارین، دِگِه رومَم ناکینین.“

<sup>۲۴</sup> پَ وقتي ما پَهلُو، نوکرت، بېمُ بَرگشتيم، سرورمُ، گپوي تو رو به ا مُگفت. <sup>۲۵</sup> وقتي بېمُ ايگو: «دوباره بري بي ما يه خو خوراک بخرين.» <sup>۲۶</sup> ما مُگفت: «ناتونيم بریم. اگه کاکای کوچکمُ باهامُ بيا د اُغايه اتونيم بریم. چون تا کاکای کوچکمُ باهامُ نَبشه ناتونيم روي ا مردُ بيگينيم.» <sup>۲۷</sup> اُغايه نوکرت بېمُ، به ما ايگو: «آدونين که زنم دو تا پُس به مه ايوا. <sup>۲۸</sup> يه تا ا ا پُس ا پهلوی مه ره و دگه هيچوه بَرنگشت و اُمگو: 'حتما چناوروی وحشی ايشخاردن.' و ا ا موک دگه به ا ا مُنديدن. <sup>۲۹</sup> اگه به ابي يه تا هم ا مه بگيرين و بلايي سَرش بيا د، مه پيرمرد ا غصه دک اکنم و آرم زير خاک.» <sup>۳۰</sup> پَ اگه پهلُو نوکرت بېمُ بَرگرديم، و ابي پُس با ما نَبشت، و اگه بېمُ، که جَنش به جُن ابي پُس بَسْتَن، <sup>۳۱</sup> بيگينه که ابي پُس همرامُ نين، درجا اميرت. اوقت ما نوکرت باعث و باني دق مرگ بودن بپ پيرمُ ابيم. <sup>۳۲</sup> چون نوکرت مه، پهلُو بېمُ ضامن سلامت ابي پُس بودم، و به بېمُ ا مُگفت: «اگه به ا پهلُو تو بَرنگردنم، گناهش تا آخر عمرم وا گردن مه بَشت!» <sup>۳۳</sup> پَ حالا، مه نوکرت، خواهش ا مهستين که بوالی به جاي ابي پُس بُمونم و نوکر سرورخو بَشْم و ابي که بوالی ابي پُس همراه کاکاهوش بَرگرده. <sup>۳۴</sup> چطوکا اتونم پهلُو بپ خو بَربگردم اگه ابي پُس همرام نَبشت؟ نه مه تحمل ابي امني که بيگينم بلايي سَر بېمُ بيا د.»

۴۵

### ايسف به کاکا خو اگت که کن

<sup>۱</sup> اُغايه ايسف دگه ايتتونست پهلُو همه کسوي که محضرش ووستادرن جلو خو بگنت و داد ايزه که: «به همه ا محضر مه در بکنين!» پَ موکعی که ايسف به کاکاهو خو ايگو که کن، کس دگه ابي اُجا نَهسته. <sup>۲</sup> ا ايکک و ا صدای بلند گيریک ايکه که خبر گيریکی به گوش مصری و کسوي که توو کاخ فرعون هسترن، رسی. <sup>۳</sup> ايسف به کاکاهو خو ايگو: «مه ايسف ام! بېمُ هِنوزا زندن؟» ولي کاکاهوش شُتونست جوابش هادن، چون ا ايسف ترسيدرن. <sup>۴</sup> اُغايه ايسف به کاکاهو خو ايگو: «خواهش اکنم بي نزيک.» ا ش نزيک هندن. بعد ايسف ايگو: «مه ام، ايسف، کاکای شما، هم که به ا به مصر تُفروخت! <sup>۵</sup> حالا پريشون مَبشين و ا ابي که به مه به ايجا تُفروختن ا خوتُ جعلي مَبشي، چون خدا به مه جلوته ا شما ايجا ايفرستادن تا حيات ا رو زمين

نابود نَبَشَه. <sup>۶</sup> به چه که الان، دوسالین که گحطی توی ای سرزمین هُندن و هِنوزا پنج سال دِگه هم نه کسی چیزی آکاره نه چیزی دِرُو آگنت. <sup>۷</sup> خدا به مه گبِلِ شما ایجا ایفرِستا، تا بی شما هم نَسلی رو زمین بُمونه و آ شماهو خیلِ زنده بُمونن. <sup>۸</sup> پ ای شما نَهستَرین که به مه ایجا نَفِرِستا بلکه خدا هَسْتَه. خدا به مه به فرعون مِثه یه بَپ ایگردن، و سرورِ تَمَمِ آدموی کاخش و حاکم تَمَمِ سرزمین مصر ایکه. <sup>۹</sup> حالا شتاب بُکَنی و پهلوی بَیمِ پری، به اُ بَگی: «بُست ایسُف ایطو آگت: خدا به مه سرورِ تَمَمِ مصر ایگردن. پهلوی مه بُدو و دیر مَکن. <sup>۱۰</sup> تو، چَک و چوگت و نوگت، گا و گوسفندت و هرچه که اِنسِتِن، توی سرزمین جوشن بنینگ تا نَزیکِ مه بَشی. <sup>۱۱</sup> اُجا به تو همه چی آماده آگنم، چون هِنوزا پنج سال آ گحطی موندن. تا یه وقت نَکن تو و اهل لَهَرِت و همه گس و کارت فَخیر بَشین.» <sup>۱۲</sup> حالا هم شما و هم کاکام بنیامین با چَهَموی خوت آدیدین، که واقعا ای مه آم که با شما گپ آردم. <sup>۱۳</sup> پ آ همه عزت و احترامی که توی مصر اَمسِتِن و آ هرچه که تُدیدن، حتما به بَیمِ بَگین. هرچه زودته به بَیمِ ایجا بیارین.» <sup>۱۴</sup> آغایه ایسُف دَس دور گردن کاکا خو بنیامین ایگردی گیریک ایکه و بنیامین هم دَس دور گردنی ایگردی گیریک ایکه. <sup>۱۵</sup> ایسُف به همه کاکاهو خو ماچ ایکه و باهاشُ گیریک ایکه. بعد کاکاهوش جرأت شُکه با ایسُف گپ بَرَنن. <sup>۱۶</sup> موکی که به کاخ فرعون خبر رسی که کاکاهوی ایسُف هُندن، فرعون و همه دَربارِیش خوشال بوَدن. <sup>۱۷</sup> فرعون به ایسُف ایگو: «به کاکاهوت بَگه ای کار بُگنن: «الاعْتُ بار بَرَنی و به ظره سرزمین گنعان بَرگردین، <sup>۱۸</sup> و به بَپ و همه خانواده بَسین و پی پهلوی مه. بهترین زمینِ مصرُ به شما آدم تا آ محصولوی فَرَاون اُبخوارین.» <sup>۱۹</sup> و تو ایسُف، ماموری که به اَشُ بَگی ای کار رو بُگنن: «چند تا ارا به آ مصر بَسی به چَک و چوگ، زَنُت و بَپُ خو بَسی و پی. <sup>۲۰</sup> نَگرن مالُ و اموال خو نَبَشَن چون بهترین محصولوی تَمَمِ سرزمین مصر مالِ شُمان.» <sup>۲۱</sup> پُسوی یَعکوب ای کارُ شُکه: طِبکِ فَرْمِنِ فرعون، ایسُف به کاکاهو خو ارا به و خوراک به تو راه بَهشُ ایدا. <sup>۲۲</sup> به هَرْتیشُ یه دَس جِمه نو ایدا، ولی به بنیامین سیصد مثقال نقره و پنج دَس جِمه نو ایدا. <sup>۲۳</sup> ایسُف به بَپُ خو، ایشُ رو ایفرِستا: ده تا الاغُ آ بهترین چیزوی مصر بار ایزه و ده تا الاغُ ماده آ غَله، نُن و خوراک به تو راه بَپُ خو موکی که شابیاد، ایفرِستا. <sup>۲۴</sup> آغایه ایسُف به کاکاهو خو ایفرِستا و موکِ رَفْتیشُ بَهشُ ایگو: «تو راه با همدِگه جَر و دعوا مَکنین!» <sup>۲۵</sup> پ اَشُ آ مصر دَرهَندن و پهلوی بَپُ خو، یَعکوب به سرزمین گنعان رَفتن.

۲۶ اَسْ به بَپِ خُو شُگفت: «ايسف هِنوزا زَنَدَن! اُ حاکم تَمِّمِ سرزمين مصرين.»  
 يَعبُوبِ تا شِشْنُتِ دِلي ضَعْفِ رَه، چُونِ گِپِشُ ايناتونِستَه باور بُوکِن. ۲۷ ولي وقتي  
 که اَسْ همه گِپوئي که ايسف بَپِشُ ايرَدَه، به بَپِ خُو تعريف شُکِه، و موکعي که  
 بَپِشُ ارا به هوي که ايسف به واردين اُ ايفرِستاده، ايدى، يَعبُوبِ جُنِ ايگه.  
 ۲۸ يَعبُوبِ ايگو: «همي به مِه بَسِن! پُسم ايسف هِنوزا زَنَدَن. اَرَمِ و کِبَلِ اَمُرْدِنَمِ  
 به اُ اگينم.»

## ۴۶

### سفر يَعبُوبِ به مصر

۱ پَ يَعبُوبِ با هرچه که ايشِستَه کوچ ايگه و به بَپِشِ بَعِ رِسي و به خدای  
 بَپِشُ اِساک، گُربوني هو گُربوني ايگه. ۲ خدا موکِ شُو تويِ خُو، به يَعبُوبِ ايگو:  
 «يَعبُوبِ! يَعبُوبِ!» اُ جواب ايدا: «بفرما دَرِ خِذْمَتَمِ!» ۳ خدا ايگو: «مِه اَمِ  
 خدا، خدایِ بَپِتِ، اَرَفْتِنِ به مصر مَتِرس، چُونِ اُجا به تو کوم گِپي درست اگنم.  
 ۴ مِه خوم با تو به مصر اَتام و دوباره مِه خوم به تو به سرزمينت بَرَاگَرْدِنَمِ.  
 موکعي که بيمري هم ايسف با دَسُ خُو چَهْمِنِتِ اَبِنِدَه.»

۵ اُغايه يَعبُوبِ اُ بَپِشِ بَعِ رَه. پُسوي يَعبُوبِ به بَپِ خُو يَعبُوبِ، به چَکِ و  
 چوگش و زَنُشُ، با ارا به هوي که فرعون به بَرْدِنِ اَسْ ايفرِستاده، سوار شُکِه،  
 شُبو. ۶ هَمِيطُو هم اَسْ حيونُ خُو و اسباب وسايل خُو که تويِ سرزمين گَنعان  
 به خوشُ جمع شُکِرْدَه با خوشُ شُبرد و يَعبُوبِ و همه نَسَلِ اُ به مصر رَفْتِن. ۷ اُ  
 به پُسُ خُو و پُسوي پُسُ خُو و هم به دُخْتُ خُو و دُخْتِنِ پُسُ خُو، يعني تَمِّمِ  
 نَسَلِ خُو و خوشُ به مصر ايبو.